

ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

(*Revue Israélite*)

ΜΗΝΙΑΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΙΔΗΣΕΟΛΟΓΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

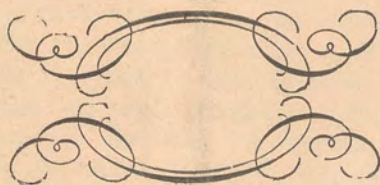
Ἔτησίᾳ διὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10. —
 » Ἐξωτερικοῦ Φρ. 10. —
 Ἀγγελίαι ὁ στίχος » 1. —
 Διὰ μεγάλας ἀγγελίας γίνεται ἰδιαιτέρα συμφωνία.

Γράμματα καὶ χειρόγραφα στέλλονται ὡς ἑξῆς :
 Διεύθυνσιν « Ἰσραηλιτικῆς Ἐπιθεωρήσεως » ὁδὸς
 Ἀποστόλου Παύλου 39 Ἀθήνας.
 Adresse : A la Direction de la «Revue Israélite»
 Rue de l' Apôtre Paul 39 Athènes.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γενέθλια καὶ Νομοθεσία Ἑβραίων.—Σιωνισμός.—Ἐπέτειος ἀλώσεως Ἱερουσαλήμ.—Μὴ
 φονεύσης (διήγημα).—Ἐπέτειος θανάτου Χέρτζλ.—Πρόγραμμα ΙΑ΄. Σιωνικοῦ Συνεδρίου.—
 Σιωνικὴ σελίς.—Ἐκ τοῦ ἑβραϊκοῦ κόσμου.—Ποικίλα.—Ἑβραϊκαὶ Κοινότητες Ἑλλάδος.—Ἐκ-
 δήλωσις συμπαθειῶν.—Ἐνθερμος ἔκκλησις.—Εἰρήνη—Συγχαρητήρια τηλεγραφήματα.—Par-
tie Française.—S. Exc. Mr. Dragumis.—Une interview avec Mr. Dragumis.—Nouvelles
d' Orient.—La Paix.—Συνεισφοραὶ ὑπὲρ τοῦ Σιωνισμοῦ.

Gy. 90-91

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ
 16 — ΟΔΟΣ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ — 16
 1913

ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

(Revue Israélite)

ΜΗΝΙΑΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΙΔΗΣΕΟΛΟΓΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έτησια διὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10.—
 » Ἐξωτερικοῦ..... Φρ. 10.—
 Ἀγγελίαι ὁ στίχος » 1.—
 Διὰ μεγάλας ἀγγελίας γίνεται ἰδιαιτέρα συμφωνία.

Γράμματα καὶ χειρόγραφα στέλλονται ὡς ἐξῆς :
 Διευθύναι « Ἰσραηλιτικῆς Ἐπιθεωρήσεως » ὁδὸς
 Ἀποστόλου Παύλου 39 Ἀθήνας.
 Adresse : A la Direction de la «Revue Israélite»
 Rue de l' Apôtre Paul 39 Athènes.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΠΕΡΙ ΕΒΡΑΙΩΝ

ΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ

ΚΑΙ Η ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ

ὑπὸ ΗΛΙΑ ΖΕΡΒΟΥ ΙΑΚΩΒΑΤΟΥ

(Ὁρα προηγ. φύλλον)

Ἄς μὴν ὑπολάβῃ ὅμως τις ἐκ τούτου, ὅτι ὁ μέγας ἐλευθερωτὴς τῶν Ἑβραίων ἐβάδιζε πάντοτε κατὰ τὴν πορείαν του ἐπὶ ὁδοῦ εὐθείας καὶ ὁμαλῆς, διότι τοσαῦτα ἀπήντησε προσκόμματα, καὶ τόσους ὑπέστη κινδύνους, ὥστε πολλάκις δυσθαβρυνθεὶς εὐρέθη εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἔργον του.

Εἶχε νὰ κάμῃ μὲ λαὸν ἀμαθῆ, ὅστις εἶχε κατασταθῆ καὶ ἐκ τῆς πολυετοῦς δουλείας σκληρὸς, δυσάγωγος καὶ ἐπιβρομένης πρὸς τοὺς στασιασμούς. Ἄλλ' ἐν τούτοις διὰ τῆς θείας ἀβρωγῆς καὶ τῆς βαθείας σοφίας του, ὑπερεπήδησε καὶ τὰ προσκόμματα, διέφυγε καὶ τοὺς κινδύνους. Οἱ μεγαλόψυχοι ἄνδρες τότε εἶναι ἀληθῶς εἰς τὴν θέσιν των, ὅταν εὐρίσκονται εἰς περιστάσεις, αἵτινες ἀπαιτοῦν ἰσχὺν καὶ θάρρος.

Ὁ θεόκλητος τῶν Ἑβραίων νομοθέτης ἠδύνατο ἴσως καὶ τὰς δυσχερείας τῆς ἐπιχειρήσεώς του νὰ μὴ δοκιμάσῃ, καὶ διὰ συντομωτέρας ὁδοῦ νὰ ἐπαναφέρῃ τὸν λαὸν του εἰς τὴν κληρονομίαν τῶν πατέρων του, ἀλλ' εἰς τὸ ὑψηλὸν σχέδιόν του ἐθεώρησε συντελεστικωτέραν τὴν ἐναντίαν πορείαν, καίτοι ἐπικινδυνωδεστέραν καὶ μακροχρονιωτέραν.

Ὁ Ἑβραϊκὸς λαὸς ὄχι μόνον ὄφειλε νὰ γυμνασθῆ εἰς πολέμους, ὅπως δυναθῆ ν' ἀποδιώξῃ ἐκ τῆς γῆς τῆς ἐπαγγελίας τοὺς κατέχοντας αὐτὴν ἀλλοφύλους, ἀλλ' εἶχε νὰ ἀκόμη καὶ μεγαλητέραν ἀνάγκην ν' ἀνατραφῆ καὶ νὰ μορφωθῆ μὲ τοὺς νόμους, οἵτινες ἐμελλον νὰ τὸν καταστήσωσι βαθμηδὸν ἔθνος πολιτισμέ-

νον, καὶ ἄξιον τοῦ μεγάλου προορισμοῦ του. Ἐνεκα τούτου καὶ ὁ Μωϋσῆς τὸ ὀδηγοῦσεν ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτη διὰ τῆς ἐρήμου, ὅπου πολλάκις ἠναγκάζετο ν' ἀνοίγῃ τὴν ὁδὸν του διὰ τῶν ὄπλων, καὶ μετεπλάττετο συνάμα, κατὰ τὴν παραδεχθεῖσαν νομοθεσίαν, καὶ ἡ νέα γενεά, ἣτις ἐμελλε νὰ συγκροτήσῃ τὴν νέαν πολιτείαν.

Ἡ παλαιὰ γενεά, καὶ ὡς ἐκ τῆς προβεβηκυίας ἡλικίας της, ἣτις τὴν καθίστανεν ἴσως ἀνεπίδεκτον προοδευτικωτέρας μορφώσεως, καὶ ὡς ἐκ τῶν ὁποίων εἶχε ἀποκτήσει δουλικῶν ἐξέων, πολεμίων πάντοτε τῆς ἀληθοῦς ἐλευθερίας καὶ τῆς συστάσεως στερεῆς καὶ γονίμου πολιτείας, ἔπρεπε νὰ ἐκλείψῃ.

Μολονότι ἡ νομοθεσία τοῦ Μωϋσέως ἐστηρίζετο ἐπὶ τῶν παραδόσεων καὶ τῶν ἐθίμων, καὶ εἶχε τὴν σφραγίδα τῆς θείας βουλήσεως, δὲν ἴσχυεν ὅμως νὰ ἐκρίζωσῃ καὶ τὰ ἐλαττώματα, τὰ ὁποῖα εἶχε κληροδοτήσῃ εἰς τοὺς Ἑβραίους ἢ πολυετῆς τυραννία τῶν Αἰγυπτίων. Τὸ μόνον μέσον ἵνα εὐδοθῆ ἡ μεγάλη ἐπιχείρησις, ἦτο ν' ἀποδιώξῃ ἢ διαφθαρεῖται ἐκ τῆς δουλείας γενεά, καὶ νὰ ἀντικατασταθῆ διὰ τῆς νέας, ἣτις ἀπηλλαγμένη ἐκ τῶν δουλικῶν ἐξέων καὶ σχηματισμένη κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς νέας νομοθεσίας, νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν χώραν τῶν προγόνων της, ὅλη ἰσχυρὰ, ἀκμαία, ἐνεργητικὴ, καὶ ἀφωσιωμένη πρὸς τὴν νέαν τῶν πραγμάτων φάσιν. Τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον ἐπέτυχεν ὁ Μωϋσῆς διὰ τῆς ἐπὶ τεσσαράκονταετίαν εἰς τὴν ἐρήμον περιοδείας του.

Ἄλλὰ τίνα λαὸν προέβλετο νὰ μορφώσῃ ὁ μεγαλόνομος ἐκεῖνος νομοθέτης, καὶ τίνα τύπον νὰ δώσῃ εἰς τὴν πολιτείαν του; Ταύτην μὲν διοργάνωσε θεοκρατικὴν, ἐκεῖνον δὲ κατέστησε γεωργικόν.

Οἱ Ἑβραῖοι εἶχον μὲν παραδόσεις θεοκρατικὰς· αὐτοὶ ἐπίστευον ὅτι εἰς μόνος Θεὸς ἀόρατος, ἀπλαστὸς, πάνσοφος καὶ παντοδύναμος εἶχε ἀποκαλυφθῆ εἰς τοὺς προπάτοράς των, εἶχε τοὺς ὑποσχεθῆ τὴν γῆν τῶν Χανα-

ναίων, και τους προεπιή, ὅσα μετὰ ταῦτα ἠκολούθησαν εἰς τοὺς ἀπογόνους των. Ἄλλὰ συνάμα ἔταξεν εἰς αὐτοὺς ὅτι ἤθελεν ἐξαγάγει τὴν γενεάν των ἐκ τῆς γῆς τῆς δουλείας και τὴν ἐπαναφέρει εἰς τὴν χώραν, τὴν ὁποίαν ὑπεσχέθη εἰς τοὺς πατέρας τῆς.

Με τοιαύτας και ἑτέρας ὁμοίου εἶδους παραδόσεις ἦτον εὐκολον εἰς τὸν θεόπνευστον ἄνδρα νὰ χωρηγήσῃ εἰς τὴν πολιτείαν του χαρακτητῆρα θεοκρατικόν, δι' αὐτοῦ ἐνίσχυσε και διετήρει τὰς πεποιθήσεις ἐκείνας, τὰς ὁποίας ἐκ γενετῆς εἶχε θηλάσει ὁ λαός, και αἰτινες διὰ τῶν θεσμῶν ἐλάμβανον τύπον κανονικοῦ θρησκευμτος, μόνου ἴσως δυναμένου νὰ ἠθοποιήσῃ και ἐκπολιτεύσῃ αὐτόν, βαρβαροθέντα ὑπὸ τῆς πολυχρονίου δουλείας.

Ἄλλὰ τὸ δυσκολώτατον διὰ τὸν νομοθέτην ἦτο, πῶς νὰ συνήθισῃ τὸν λαὸν και εἰς τὸν γεωργικὸν βίον, ἀφοῦ τὸν ποιμενικὸν και σκηνητικὸν τὸν ὁποῖον διῆγον οἱ προπάτορές του εἰς τὴν γῆν τῆς Ἐπαγγελίας, μετῆρχετο κυρίως και ἐκεῖνος εἰς τὴν Αἴγυπτον, διότι καλῶς ἐγνώριζεν ὅτι τὸ μέγα αὐτοῦ οἰκοδόμημα ἤθελεν εἰσθαι ὀλιγόβιον και ἐφήμερον, ἐὰν δὲν ἐπετύγγανε νὰ προσκολλησῃ, οὕτως εἰπεῖν, τὸν λαὸν και εἰς τὴν γῆν. Μόνη ἡ γεωκτησία καθιστῶσα τὸν βίον ἀπλανῆ και μόνιμον, ἐδύνατο νὰ ἐμπνεύσῃ και σφοδρὸν ἔρωτα πατριωτισμοῦ, και νὰ καταστήσῃ και τὴν πολιτείαν στερεὰν και διαρκῆ. Ὁ ποιμὴν δύναται νὰ μεταφέρῃ και ἀλλαχοῦ τὰς σκηνὰς και τὰ ποιμνιά του, ὁ κληγὸς τὸ ὄπλον του, και ὁ βιομήχανος τὰ ἐργαλεῖά του, ἀλλ' ὁ γαιωκτῆμον οὐδέ τὴν ἰδέαν συλλαμβάνει τῆς μετακομίσεως τοῦ γονίμου κτήματός του· μένει ἐπ' αὐτοῦ ἀμετακίνητος, ὅπως τὸ καλλιεργῆ πρὸς διατήρησιν ἑαυτοῦ και τῆς οἰκογενείας του.

Ἄλλ' ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου και ἡ θρησκευτικὴ παράδοσις, συνέδραμε εἰς βοήθειαν τοῦ νομοθέτου.

Ἡ γῆ τῆς Ἐπαγγελίας ἦτον ἡ χώρα, τὴν ὁποίαν ἔμελλον οἱ Ἑβραῖοι ν' ἀνακτήσωσι και εἰς αὐτὴν μόνην ν' ἀποκατασταθῶσι, διότι ὄχι μόνον ἦτον ἡ κληρονομία τῶν πατέρων των, ἀλλ' ἐξ αὐτῆς ἔρρεε μέλι και γάλα, τὰ ὁποῖα ἔμελλον νὰ γεύωνται· ἀντὶ τοῦ μάννα τῆς ἐρήμου. Ἡ μεγάλη λοιπὸν τοῦ νομοθέτου δυσχέρεια ἐξωμαλύνετο ἐξ αὐτῶν τῶν ἰδίων παραδόσεων τοῦ λαοῦ, και ἀνεξαρτήτως τῆς φυσικῆς τοῦ ἀνθρώπου τάσεως πρὸς τὴν κοινωνικότητα, τὴν πρόοδον και τὸν ἐντελέστερον πολιτισμόν.

Κρίνομεν δὲ περιττὸν νὰ ἐνασχοληθῶμεν περισσώτερον ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὡς και ἐπὶ τῶν λεπτομερειῶν τῆς νομοθεσίας τοῦ Μωϋσέως, διότι ἐπεκτεινόμεθα ἀρκούντως ἐντὸς τοῦ πονήματος. Ἄλλ' ὡς πρὸς τὰ ἀποτελέσματα και τοὺς ἀγλαοὺς αὐτῆς καρπούς, νομί-

ζομεν εἰσέτι και ἐνταῦθα ἀναγκαίαν εὐρυτέραν τινὰ ἀνάπτυξιν, διότι ἐξ αὐτῶν θέλει ἔτι μάλλον προκύψει ὄχι μόνον ἡ ὄντως θεία ἐκείνης ἐμπνευσις, ἀλλὰ και ἡ μεγάλη ἀξία, και ἡ εἰς ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον γένος ἠθικὴ και πραγματικὴ ὠφέλεια.

Ἐὰν τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων πρέπει νὰ ἐκτιμῶνται, νὰ θυμαζῶνται και νὰ μιμῶνται, ἔνεκα τῆς οὐσιαστικῆς αὐτῶν ἀγαθότητος, τῆς διαρκείας και τῆς ποικιλίας τῶν ὑγείων καρπῶν των, ἡ νομοθεσία τοῦ Μωϋσέως μᾶς παρέχει ἀναμφισβητήτως ὄλους τοὺς ἐξόχους αὐτοὺς χαρακτητῆρας, διότι λαὸς δοῦλος και ἀκτῆμων, κατέστη ἐν ὀλίγῳ διαστήματι χρόνου ἐλεύθερος και κυρίαρχος μιᾶς ἐκ τῶν ὠραιότερων και γονιμότερων χωρῶν τῆς γῆς, διετηρήθη ἀνεξάρτητος ἐπέκεινα τῶν δεκαεξ αἰώνων, ἀπετέλεσεν ἔθνος κραταιόν, και ἀνέδειξεν ἡρώτημὸν ἐφάμιλλον τῶν ἰσχυροτέρων ἐθνῶν, ἀφήκεν ὄπισθέν του ἔγνη μεγάλα και ἀνεξάλειπτα δόξης, σοφίας και ἰδίου πολιτισμοῦ, ἔθεσεν ἐπὶ τέλους τὰς πρώτας βάσεις και μετέδωκε τὰ ἀφθάρτα σπέρματα τοῦ νέου χριστιανικοῦ κόσμου.

Θεωροῦντες δὲ τὸ μέγα τοῦτο ἔθνος και ὑπὸ ἰδιαιτέρας και πρακτικώτερας ἐσώψεις, θέλομεν πάντοτε και πανταχοῦ τὸ εὐρῆ ἀξίον τοῦ ὑψηλοῦ αὐτοῦ προορισμοῦ, διότι και κατὰ τὴν ἐξοδὸν του, και μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν του ἀνέδειξε πλείστας πολεμικὰς ἀρετὰς, ἐχορήγησε τρανώτατα παραδείγματα μαχημὸν και ἀνδρικοῦ χαρακτητῆρος, κατετρόπωσεν ἀλλόφυλλα ἔθνη, κατέκτησε τὴν κληρονομίαν τῶν πατέρων του, και ὑπερίσχυσε πολλάκις ἀπέναντι και αὐτῶν τῶν Ρωμαϊκῶν λεγεῶνων.

Εἰς δὲ τὰ ἑτερα τῆς διανοίας των ἐξοχα προϊόντα, ἀπαντῶμεν τοὺς Ἑβραίους καθ' ὅλα πρωτοτύπους, δεινοὺς και μεγάλους. Ἡ ἱερὰ Βίβλος περιέχει ὅλην τὴν ἀρχαίαν σοφίαν των. Ἐξ αὐτῆς μανθάνομεν ὅτι ἡ μουσικὴ και ἡ ποίησις ἐκαλλιεργοῦντο ἔως ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐξόδου των ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, διότι μετὰ τὴν διάβασιν τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, ἐψάλλοντο διὰ τοῦ ἤχου τῶν ὀργάνων ἐνουσιώδη και ἀρειμάνια ἄσματα.

Ἡ ὑψηλὴ ἔμωσ Μωϋσά των, δὲν ἐνεπνέετο μόνον ἀπὸ τὸν ἦχον τῆς λυρικῆς ψῆδης, ἀλλὰ μετὰ τὴν σύστασιν κατ' ἐξοχὴν τῆς προφητικῆς σχολῆς, διέπρεπε και ὑπερεῖχεν εἰς ὅλα τὰ εἶδη τῆς ποιήσεως.

Εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι τῶν Ἑβραίων ἡ ποίησις ἔχει ὅλως ἰδίαν κατασκευὴν, δὲν συντίθεται ἐκ στίχων ἐμμέτρων, ἀλλ' ἐκ περιόδων, διαίρομένων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐξ ἴσων μελῶν, τὰ ὁποῖα ἀνταποκρίνονται και κατὰ τὴν ἐννοιαν και κατὰ τὸν ἦχον· εἶναι ὅμως μοναδικὴ και ὄντως θεία, και διὰ τὴν ὠραιότητα τῆς ἐκφράσεως, και διὰ τὴν πρωτοτυπίαν τῶν

ΣΙΩΝΙΣΜΟΣ

Β'.

μεταφορῶν, και διὰ τὴν τόλμην και τὸ ὕψος τῶν ἐννοιῶν, και διὰ τὴν ἰσχὺν και τὴν συντομίαν τῶν περιόδων. Τίς εἶναι λυρικώτερος τοῦ Προφήτου Βασιλέως, ἢ ὕψιτενέστερος τοῦ Ἡσαίου, ἢ δραματικώτερος τοῦ Συγγραφέως τῶν παθημάτων τοῦ Ἰωβ, ἢ περιπαθέστερος και ποιμενικώτερος ἐκείνου τῶν βιβλίων τῆς Ῥοῦθ και τοῦ Ἄσματος τῶν Ἀσμάτων;

Ἡ δὲ ἱστορία, ἡ φιλοσοφία και ἡ ἠθικὴ, κατέχουν ὡσαύτως ὑψηλοτάτην θέσιν μεταξὺ ἐκείνων τῶν ἄλλων τῆς ἀρχαιότητος ἐθνῶν. Ἡ ἀπλότης ἡ ἀφέλεια, ἡ καθαρότης και ἡ πολυνοικ μετὰ τῆς βραχυλογίας, διαλάμπουν εἰς ὅλας τὰς σελίδας τῆς Πεντατεύχου· ἡ δὲ ὀρθότης ἡ ἐμβρίθεια και ὁ πρακτικὸς νοῦς, χαρακτηρίζουν προπάντων τὸν Συγγραφέα τῶν Παιρομιῶν και τοῦ Ἐκκλησιαστοῦ.

(Ἐπεταί τὸ τέλος)

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ

Μὴ δώσαντες πλήρες τὸ ὄνομα τοῦ Ἰακωβάτου ὅστις εἶναι πράγματι, ὁ Ἥλιος Ζερβός Ἰακωβάτος ἐλάβομεν τὰς ἐξῆς σημειώσεις, δι' ὁ εὐγνωμονοῦμεν, παρὰ τοῦ λογιῦ Κ. Γερ. Στελακάτου διευθυντοῦ τῆς ἐν Κερκύρᾳ «Δια-μετακομίσεως».

«Ὁ ἀναγινώσκων τὸ ἔργον νομίζει ὅτι ἐγράφη παρὰ τοῦ ρήτορος, τοῦ μόνου γνωστοῦ συγγραφέως Ἰακωβάτου Γ. Τυπάδου, ἐνῶ τοῦτο εἶναι τοῦ Ἥλια Ζερβοῦ Ἰακωβάτου ὅστις ἐγεννήθη ἐν Κεφαλληνίᾳ τῷ 1814· μετὰ τὰς ἐν Κεφαλληνίᾳ και Κερκύρᾳ σπουδὰς του μετέβη εἰς Ἰταλίαν ὅπου ἐν Πίζῃ ἔτυχε τοῦ διδακτορικοῦ τῆς Νομικῆς διπλώματος.

Ἐπιστρέψας εἰς Κεφαλληνίαν ἤρχισε τὸ δικηγορικὸν ἐπάγγελμα νὰ μετέρχεται. Ἐλευθέρων ἰδεῶν και φρονημάτων ἐνθους ἐτάχθη εἰς τὸ κόμμα τῶν Ριζοσπαστῶν τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀρχίσει νὰ ἀναπτύσσεται ἀπὸ τὸ 1830.—Πολλάκις ἐξελέχθη βουλευτῆς ἐν τῇ Ἰονικῇ Βουλῇ και πληρεξούσιος τὸ 1861 ἐν τῇ Βῆ ἐν Ἀθήναις Συνλεύσει· πολλάς δὲ ἐξορίας και βασάνους ὑπέστη χάριν τῆς Ἐνώσεως τῆς Ἐπτανήσου μεταξὺ Ἑλλάδος.—Ἔργα πνευματικὰ τοῦ ἀνδρὸς εἶναι πολλά· ἐκδοθέντα ἐν Κεφαλληνίᾳ, εἶναι δὲ πλεῖστα τὰ ἀνέκδοτα ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ του εὐρισκόμενα. Ἀπεβίωσε τὸ 1894».

Ἐπομεν εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον ὅτι ἡ πνευματοποιήσις τοῦ Ἑβραϊσμοῦ, τοῦ Ἑβραϊσμοῦ δηλαδὴ ὡς ἠθικῆς και θρησκευτικῆς ἰδέας μόνον, ἔλαβε ὑπόστασιν ἀπὸ τὴν Γαλλικὴν Ἐπανάστασιν, ὅτε κατὰ τὸ Μέγα Συνέδριον τῶν Παρισίων, ὁ Ἑβραϊσμός εἰσῆρχετο εἰς τὸν νεώτερον κόσμον ὄχι ὡς «ἔθνος», ἀλλ' ὡς ἄτομα συνηνωμένα διὰ τοῦ ἰδίου δόγματος: **ὡς πολῖται ἀνήκοντες εἰς τὸ ἐβραϊκὸν θρησκευμα**. Δὲν ἠδυνήθη τὸ Συνέδριον ἐκεῖνο, ἐξ οὗ ἐλαβον τὸν τύπον οἱ Ἑβραῖοι πάσης χώρας, ἐν τῇ ὁποίᾳ εἶναι καθιερωμένον τὸ δόγμα τῆς ἰσοπολιτείας, ἢ δὲν ἠθέλησε ἢ δὲν ἐθεώρησε ἐπικαιρον νὰ κάμῃ διάκρισιν μεταξὺ «ἔθνους» και «πατρίδος». Οὕτω διὰ τῆς ἀπλοποιήσεως τοῦ ἐθνικοῦ παράγοντος, παρήγαγε παρεξήσεις και ἔδωσεν ἀφετηρίαν εἰς τὴν νεωτέραν μορφήν τῆς κατὰ τῶν Ἑβραίων ἔχθρας: εἰς τὸν ἀντισημιτισμόν.

Ἡ σύγχυσις μεταξὺ «ἔθνους» και «πατρίδος», εἶναι αἰτία ὅτι πολλοὶ Ἑβραῖοι, οἱ ὁποῖοι ἀκολουθοῦν πιστῶς τὰ τοῦ δόγματος αὐτῶν, εἶναι ἀντισιωνισταί, ἂν και αἱ προσευχαί τὰς ὁποίας, αὐτοὶ προπάντων τῶν λοιπῶν Ἑβραίων ἀπαγγέλλουν, ὀμιλοῦν περὶ ἐθνικῆς ὑποστάσεως τοῦ Ἑβραϊσμοῦ.

Τὸ «ἔθνος» εἶναι τι προϋπάρχον τοῦ ἀτόμου καὶ τι τὸ ὁποῖον τὸ ὑπερβάλλει. Τὸ ἄτομον δὲν δύναται νὰ ὑπάρχει εἰμὴ ἐντὸς ὀρισμένου ἐθνικοῦ κύκλου. Φαντασθῆτε ὅτι ἐρωτῶντες περὶ ἀγνώστου και ξένου σὰς ἀπήντων· «εἶναι ἄνθρωπος»! Ἡ ἀγνοία σας περὶ τοῦ ξένου, θὰ μείνῃ ἡ αὐτῇ. Ἡ ἰδέα ὀρισμένου ἀτόμου, συνυπάρχει μὲ τὴν ἰδέαν τῆς ἐθνικότητος του: ἀγγλοῦ, γάλλου, ἑλληνος, διότι ἐκάστη ἐθνότης ἔχει ἰδια χαρακτηριστικά. Ἄς φέρομεν ἐν παραδείγματι ἐπικαιρότατον. Εἰς τὴν ὀμάδα τῶν βαλκανικῶν λαῶν, οἱ ὁποῖοι εἰς τὴν ἔξαψιν αὐτῆν τοῦ πολέμου, ὅτε ὁ ἄνθρωπος ἀποκαλύπτει ὅλα τὰ φυσικὰ ἐνστικτὰ του, δύναται ἄρα νὰ συγχυσθῇ ὁ ἄνθρωπος «ἑλληνας» μὲ τὰ εὐγενῆ τὰ πολιτισμένα αἰσθήματα ὁ περιποιοῦμενος τὸν ἀνίσχυρον φύσει ἢ θέσει ἐχθρὸν ὡς ἴσον **πρὸς αὐτὸν**, μὲ τὸν ἄνθρωπον, «βούλγαρον» τὸ ἀποκαλύπτον ὅλα τὰ αἰμοβόρα ἐνστικτὰ τοῦ κλέπτοντος, τοῦ σφάζοντος, τοῦ ἀτιμάζοντος;

Ὅταν λέγομεν ὅτι τις εἶναι ἀγγλος, ἔρχεται ταῦτοχρόνως εἰς τὴν παραστασίαν μας ἡ ἰδέα τῆς ἀκριβείας, τῆς εὐσεβείας, τῆς φιλαληθείας, τῆς ἐργατικότητος. Ἄλλας παραστάσεις μᾶς δίδουν ἄλλαι ἐθνότητες: παραστάσεις ἠθικῆς ἀξίας, ἠθῶν και ἐθίμων, γλώσσης, παραδόσεων, αἱ ὁποῖαι συνεσωρεῦθησαν ἀπὸ βίον χιλιάδων ἐτῶν.

Τὰ χαρακτηριστικά ταῦτα τῶν ἀτόμων, ὀρισμένης ἐθνότητος, τὰ ὁποῖα δεσπόζουν τὸ ἄτομον, δὲν καταργοῦνται εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυγεν, ἀλλ' ἀφίνου ἀνεξίτηλα ἴχνη καὶ ὅταν τὸ ἄτομον ἐξωτερικῶς ἀπαρνεῖται δεσμούς σειρᾶς γενεῶν, καὶ ἑκατομμυρίων ὁμοειδῶν του.

Ἡ ἐν συνειδήσει λοιπὸν ἀπάρνησις ὑπὸ τινος τῆς ἐθνικῆς του ἀτομικότητος δηλοῖ, ἔλλειψιν ἀξιοπρεπείας ὅταν δὲν προέρχεται ἐξ ἀσθενοῦς χαρακτῆρος. Διὰ τοὺς πολλοὺς δέ, εἶναι τι ἀδύνατον, ἀκατόρθωτον. Καὶ τοῦτο εἶναι εὐτύχημα διὰ τὴν ἀνθρωπότητα, διὰ τὴν ὁποῖαν θησαυροὶ δὲν εἶναι μόνον, οὐδὲ οἱ μεγάλοι, οἱ εὐρισκόμενοι ὑπὸ τὴν γῆν καὶ ἀντιπροσωπεύμενοι ὑπὸ μετάλλων, τιμαλφῶν λίθων καὶ εἰδῶν βυομηχανίας, ἀλλὰ καὶ αἱ ἀρεταὶ τοῦ ἥθους, ἡ ἀξιοπρέπεια, ὁ χαρακτήρ, ἡ ἔμμονῃ εἰς τὰς ἰδίας πεποιθήσεις, καὶ ἰδίᾳ ἡ συμβολὴ εἰς τὴν παγκόσμιον πρόοδον, τὴν ὁποῖαν παρέχουν αἱ πρωτότυποι πνευματικαὶ ἀξίαι ἐκάστου λαοῦ. Ἡ αὐτοκτονία ἀρα ἐθνοτήτων, οἷαι ἐπὶ παραδείγματι ἡ ἑλληνικὴ καὶ ἡ ἑβραϊκὴ, θὰ ἦτο ἔγκλημα καθοσιώσεως κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος.

Λοιπὸν, ὁ ἑβραϊσμός, μὲ γλῶσσαν, μὲ παραδόσεις μὲ φιλολογίαν τριῶν χιλιετηρίδων, ἀποτελεῖ «ἔθνος» τοῦθ' ὅπερ δὲν πρέπει νὰ συγχέεται μὲ τὴν ἰδέαν τῆς «πατρίδος». Ἀποτελοῦν «ἔθνος» οἱ ἑβραῖοι ἔστω καὶ μὴ ἀποτελοῦντες σήμερον ἰδιαιτέραν πατρίδα.

Πολῖται πιστοὶ τῶν χωρῶν, εἰς τὰς ὁποίας οἱ διάφοροι κλάδοι τοῦ ἑβραϊσμοῦ εἶναι ἐγκατεστημένοι ἀπὸ ἑκατοντάδας ἢ καὶ χιλιάδας ἐτῶν, ἀπέδειξαν πάντοτε ὅτι τὰς χώρας ταύτας θεωροῦν πατρίδα των, ἀφοῦ δι' αὐτὴν θυσιάζουν καὶ αὐτὴν τὴν ζώην ὑπακούοντες εἰς τοὺς νόμους αὐτῆς, ἀφιερῶντες δι' αὐτὴν τὴν δρᾶσιν κοινωνικὴν, πολιτικὴν καὶ πνευματικὴν.

Ἡ Ἑλβετία δὲν πρόκειται ἄλλως τε τρανὸν παράδειγμα, τοῦ τρόπου καθ' ὃν τρεῖς διάφοροι ἐθνότητες—γερμανικὴ, γαλλικὴ καὶ ἰταλικὴ—συνεργάζονται διὰ τὸ καλὸν μιᾶς κοινῆς πατρίδος; Ἀυτὴ ἡ Τουρκία θὰ ἔδειξε εἰς πειστικώτερον παράδειγμα ἄνευ τοῦ ὀπισθοδρομικοῦ εἴτε τοῦ τουρκικοῦ ἐθνικοῦ πνεύματος εἴτε τῆς μοαμεθανικῆς θρησκείας.

Ἀλλὰ μήπως καὶ ἄλλου, ἐν Γαλλίᾳ ἐπὶ παραδείγματι, οἱ Γάλλοι πατριῶται, δὲν ἀποτελοῦνται ἀπὸ διάφορα ἔθνη, οἷα τὸ προβιγγιανόν, τὸ βρεττανικόν κτλ. μὲ τὴν ἰδίαν γλῶσσαν καὶ ἴδια ἔθιμα ἠνωμένα ἐν τῇ ἰδίᾳ τῆς κοινῆς πατρίδος;

Ἡ σύγχυσις μεταξὺ «ἔθνους» καὶ «πατρίδος» ἡ πηγάζουσα εἰς τὸν νεώτερον ἑβραϊσμόν ἐκ τοῦ μνημονευθέντος Συνεδρίου τῶν Παρισίων, ἔφερε τὴν ἀφομοίωσιν τῶν ἑβραίων πολιτῶν, ὅχι μόνον εἰς τὰ καθήκοντα πρὸς τὴν

πατρίδα καὶ τὰ δίκαια, τὸ ὁποῖον εἶναι φυσικόν καὶ δίκαιον, ἀλλὰ καὶ εἰς ζητήματα τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν καμμίαν σχέσιν μὲ τὸν πατριωτισμὸν καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ πολίτου, πλήττουσα οὕτως τὴν ἐλευθερίαν τούτου εἰς χώραν συνταγματικὴν. Ἐν παράδειγμα. Εἰς τὸν κώδικα τὸν ἀστυκὸν τῆς Γαλλίας, ἕως προχθές, εἰς τὸν τῆς Ἰταλίας μέχρι σήμερον, τὸ διαζύγιον ἀπαγορεύεται. Οἱ ἑβραῖοι τῶν χωρῶν ἐκείνων, ὑποχρεοῦται ἐπειδὴ πρόκειται περὶ διατάξεως τοῦ ἀστυκοῦ κώδικος, ὅλοι δὲ οἱ πολῖται εἶναι ἴσοι ἐνώπιον τοῦ Νόμου, νὰ ὑπόκεινται εἰς Νόμον, ὁ ὁποῖος ἀντιστρατεύεται πρὸς τὴν ἐθνικὴν αὐτῶν ψυχολογίαν ἀπὸ τετρακισχιλίων ἐτῶν!

Ἄλλ' ἰδοὺ τί συνέβη. Ὁ ἑβραῖος Κρεμιέ πρῶτον, ἐπεχείρησε νὰ εἰσάγῃ εἰς τὴν Γαλλικὴν Βουλὴν νομοσχέδιον περὶ διαζυγίου, τὸ ὁποῖον ἀπέσυρε τῇ ἐπιμονῇ τῆς γυναικὸς του, καθολικῆς οὔσης, φοβηθείσης δὲ μήπως μίαν ἡμέραν τὴν χωρίσῃ! Μετὰ παρέλευσιν ἐτῶν, ἄλλος ἑβραῖος, ὁ Νακέ, ἐπέτυχεν, ὡς γνωστόν, τὴν ψήφισιν τοῦ περὶ διαζυγίου νόμος, ὁ ὁποῖος φέρει τὸ ὄνομά του.

Πολλάκις οἱ ἀντισημίται ἐπετέθησαν κατὰ τοῦ «ἑβραϊκοῦ τούτου νόμου» ὅπως τὸν ὀνομάζουν, τοῦ ὁποῖου ἐὰν οἱ γάλλοι ἑβραῖοι ἐτύγχανον διατάξεως κανονιστοῦσας τὰ τοῦ γάμου σύμφωνα μὲ τὸν ἐθνικὸν τῶν κώδικα δὲν θὰ εἰσήγαγον βεβαίως τὸν Νόμον ἐκεῖνον οἱ δύο ἑβραῖοι εἰσηγηταί, προκαλοῦντες τὴν μῆνιν τῶν κληρικοφρόνων συμπολιτῶν των.

Ἐὰν εἰς τὴν διατύπωσιν τῶν καθηκόντων τῶν Ἰσραηλιτῶν ὡς πολιτῶν, τὸ Μέγα Συνέδριον, εἰσήγαγε καὶ τὴν ρήτηραν τοῦ σεβασμοῦ ὑπὸ τῆς Πολιτείας πάντων τῶν ἀναφερομένων εἰς τὰ ἔθιμα καὶ τὰς παραδόσεις τὰ ἐθνικὰ τοῦ ἑβραϊσμοῦ, τὰ ὁποῖα νὰ μὴ ἤρχοντο εἰς δητὴν ἀντίφασιν μὲ τὰ καθήκοντα αὐτῶν ὡς πολιτῶν, ὁ Σιωνισμὸς θὰ ἦτο ἡ πρώτη φυσικὴ συνέπεια τὴν εἰς τοὺς ἑβραίους χορηγηθείσης ἰσοπολιτείας, ἡ δρᾶσις δὲ τὴν ὁποῖαν ἐντὸς αὐτοῦ ἠθέλον ἀφιερῶσει οἱ ἑβραῖοι, ἠθέλεν ἀποσοβῆσει πολλὰς ἐκ τῶν παρεξηγήσεων αἱ ὁποῖαι παρήγαγον τὸν ἀντισημιτισμὸν.

Εἰς τὸ μερικὸν παράδειγμα τοῦ διαζυγίου, ἡδυνάμην νὰ προσθέσω ἐν γενικώτερον, τὸ ὁποῖον μᾶς παρέχει ὁ ἀντισημιτισμὸς ἐν Γερμανίᾳ, ὁ ὁποῖος ἀντιθέτως, παρ' ὅτι νομίζουν πολλοὶ ἐξέχοντες ὁμόθητικοί τῆς χώρας ἐκείνης ἐξαλείφεται μόνον σὺν τῇ προόδῳ τοῦ Σιωνισμοῦ.

Κατὰ τὸν Λερσὰ Μπωλιὲ ὁ γερμανικὸς ἀντισημιτισμὸς ὑπῆρξεν ἡ φυσικὴ συνέπεια τοῦ Kulturkampf, δηλαδὴ τοῦ ἀντικληρικισμοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον πλείστοι ἐκ τῶν μεγάλων ἑβραίων τῆς Γερμανίας ἔλαβον μέρος.

Τί φυσικώτερον, ὁ ἑβραῖος, ὑφιστάμενος τὴν πίσιν νόμων καὶ ἐθίμων, ξένων καὶ πολεμίων πρὸς αὐτὸν νὰ τὰ ἐπολέμησεν; Ἄν ἀπειναντίας, ἔχαιρεν ποιᾶς τινος αὐτονομίας ἐθνοκορησκευτικῆς, δὲν θὰ ἀνακατεύετο εἰς ἀλλότρια ζητήματα, ἀφιερῶντων εἰς τὴν ἐσωτερικὴν του δρᾶσιν τὸν καιρὸν του καὶ τὰς προσπάθειας καλλιτερεύσεως.

X

Πολλοὶ ἑβραῖοι, πρὸ τοῦ Σιωνισμοῦ, ἐγκατέλειψαν τὸν ἑβραϊσμόν, θεωροῦντες τοῦτον ὡς σύνολον θρησκευτικῶν ἱεροτελεστειῶν, διὰ τὰς ὁποίας ἡ ἀπιστία των πρὸς πᾶσαν μεταφυσικὴν ἰδέαν, ἐνόμιζε τὴν ψυχὴν των ἀδιάφορον.

Ὅτι ἡπατῶντο, πρόκειται ὑψιστον παράδειγμα ὁ Χάινε, ὁ ὁποῖος νομίσας ὅτι δὲν ἦτο ἑβραῖος, δὲν ὑπῆρξεν τίποτε ἄλλο, παρὰ ἑβραῖος, τὰ δὲ ἀθάνατα διὰ τὸ ὕψος καὶ τὴν βαθειὰν εἰρωνείαν ποιημάτων του, λαμβάνουν μόνον καὶ μόνον σοβαρότητα, καὶ ἀφανίζεται σχεδὸν ὄλοσχερῶς ἡ εἰρωνεία ὅταν γράφει περὶ ἑβραϊκῶν ὑποθέσεων. Ἐὰν ὑπῆρχεν ὁ Σιωνισμὸς εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Χάινε θὰ ἐγένετο αὐτὸς ὁ ψάλτης τοῦ Σιωνισμοῦ. Εἰς μίαν δὲ ἀληθῆ Σιωνικὴν ἀνθολογίαν, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ παραλειφθῶσιν ὁ «Ραββὶ Ἰεουδὰ Ἄλεβ» καὶ ἡ «Πριγκίπισσα Σαββὰτ» τοῦ Χάινε εἰς τὸν ὁποῖον ἀρνοῦνται οἱ Γερμανοὶ ἕνα ἀνδριάντα. Καὶ ἐυλογοφανῶς διότι ἐνὼ ἐνόμιζεν καὶ ὁ ἴδιος ὅτι ἦτο μόνον γερμανὸς ἦτο καὶ ἀληθῆς ἑβραῖος, ὁ κληρονόμος ἑκατὸν γενεῶν ἑβραϊσμοῦ. Τὸ ἀγαλμα τοῦ Χάινε θὰ ἔχει τὴν θέσιν του καὶ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ τῆς αὔριον.

Εὐτυχέστερος ὑπῆρξεν εἰς τὴν χώραν του ὁ Βενιαμὴν Δισραήλ, διότι ἀκριβῶς ἡ «ἐθνοτότης» δὲν προσκορῶει ἐν Ἄγγλιᾳ—εἰς τὴν ἰδέαν τῆς «πατρίδος». Τοῦ Δισραήλ, μετέπειτα Λόρδ Μπήκονσφιλδ, τίς ἠδύνατο νὰ ἀμφισβητήσῃ τὸν ἀγγλικὸν πατριωτισμὸν, ἀφοῦ συνετέλεσεν, ὅσον οὐδεὶς ἄλλος εἰς τὴν αὔξησιν τοῦ Κράτους καὶ εἰς τὴν στερέωσιν τῶν παραδόσεων τοῦ ἀγγλικῶν λαοῦ;

Καὶ ὅμως ὁ Μπήκονσφιλδ, ἦτο σιωνιστῆς πρὸ τῆς λέξεως, καθὼς δεικνύει ἡ ὑπερηφάνεια μεθ' ἧς ἔφερον τὸ διττῶς ἑβραϊκώτατον ὄνομά του, τὰ συγγραμμάτα του, τὸ αὐτόχημα σιωνικὸν μυθιστορημὰ του «Δαβὺδ Ἄλροϊ» τοῦ ἥρωος τοῦ ἐπιχειρήσαντος τὴν ἀναστήλωσιν τοῦ Βασιλείου τοῦ Ἰσραήλ, καὶ ἡ ἐλπίς του, ὡς οἱ πιστότεροι τῶν ἑβραίων, εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ Ἰσραήλ εἰς Παλαιστίνην.

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ἀνεφέραμεν τοὺς λόγους τοῦ Δισραήλ, τοὺς ὁποῖους ἐπέφερε κατὰ τὸ 1876.

«Ὁ Ἰσραήλ, λέγει ὁ τότε ἄγγλος πρωθυπουργὸς δὲν ἔχει πλέον οὔτε κάμπους οὔτε

ἀμπέλια, ἀλλ' ἡ Ἁγία Γραφή ἀπαιτεῖ ἀπ' αὐτὸν νὰ ἐορτάζῃ τὴν ἐορτὴν τῆς συγκομιδῆς καὶ τοῦ τρυγητοῦ. Ἐνας τέτοιος λαὸς ὁ ὁποῖος ἐξακολουθεῖ νὰ ἐορτάζῃ τοιαύτας ἐορτὰς ἂν καὶ δὲν ἔχει γαίας νὰ θερίζῃ, βέβαια θὰ τὰς ξαναποκτήσῃ.

(ἔπεται συνέχεια)

M. X.

Ἡ ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΗΣ ΑΛΩΣΕΩΣ ΤΗΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

Περὶ τὸν ἔτη 1844 ἀφ' ὅτου Τίτος ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης μετὰ πολυχρόνιον πολιορκίαν καθ' ἣν ἔπεσαν περὶ τὸ ἐν ἡμισυ ἑκατομμύριον ἑβραίων, ἤλωσεν τὴν Ἱερουσαλήμ. Ἡ ἐπέτειος συμπίπτει φέτος τὴν 30 Ἰουλίου.

Ἡ σημασία τὴν ὁποῖαν ἔδωσαν οἱ Ρωμαῖοι εἰς τὴν νίκην ταύτην, ὀνομάσαντες τὸν Τίτον «θεῖον» καὶ στήσαντες αὐτῷ θριαμβευτικὴν ἀψίδα, μέχρι σήμερον διατηρουμένην, εἶναι ὑψιστον τεκμήριον τῆς ἀνδρείας τοῦ ἑβραϊκοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος «τελευταῖος» τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου ὑπέκυψεν εἰς τὴν ῥωμαϊκὴν κοσμοκρατορίαν.

Ὅταν ἕνας λαὸς, ἠξέυρει νὰ πέσῃ τὸσον γενναίως, ὁ λαὸς αὐτὸς εἶναι ἀκαταγώνιστος, καὶ ὁ ροῦς τῶν αἰῶνων θέλει εὔρει πάλιν αὐτὸν ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Μετὰ δεκαοκτὼ πράγματι ἑκατονταετηρίδας, ἀφοῦ ὁ λαὸς τοῦ Ἰσραήλ ἔδωκεν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, τὸσους μάρτυρας καὶ τόσα ἔξοχα πνεύματα, ἀναμφάνεται ἀμικτός ὑπὲρ ποτε ἐν τῇ ἐθνικῇ του συνειδήσει, ὑπέροχος ἐργάτης τοῦ ὠραίου, τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ ἀληθοῦς, ἐν τῷ μέσῳ τῶν πολιτισμένων πολιτειῶν, ἀτρόμητος δὲ σκαπανεὺς τῆς ἐλευθερίας, εἰς τὰς χώρας, αἱ ὁποῖαι εὐρίσκονται ἀκόμη ὑπὸ τὴν δουλείαν πλεονέκτου ὀλιγαρχίας, ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ πνευματικοῦ σκοτούς.

H «ΙΣΡ. ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ»

ΑΠΟ ΤΑΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ
ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ

ΜΗ ΦΟΝΕΥΣΗΣ!

Ἦτο γραφεὺς. Γραφεὺς τῆς Τορᾶς (Γραφῆς) καὶ ὡς τοιοῦτος ἐφημιζέτο ὡς ἀριστοτέχνης ἐπιπέξιος. Αἱ δὲ περγαμνηναὶ αἱ διὰ τῆς χειρὸς του γεγραμμένα ἐξετιμῶντο πολὺ.

Ἦνομάζετο Ραββὶ Ἑβραῖμ.—Ὁλόκληρος ἡ

ζωή του διέρρεεν ήσυχως και σιωπηλῶς εἰς τὸ ἱερὸν τοῦτο ἔργον.—Μίαν ἡμέραν μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του ἐκ τῆς πρωϊνῆς προσευχῆς ἐνῶ εἰργάζετο ἐπὶ τῶν περγαμηνῶν του ἀντιγράφων τὰς θείας ἐντολάς τοῦ Δεκαλόγου, ἕνας θόρυβος κατ' ἀρχὰς μισοπνιγμένος, δυσδιάκριτος, ὁμοιάζων πρὸς μεμακρυσμένους ἀλλαγμοὺς ἐφθασεν εἰς τὴν ἀκοήν του. Κατόπιν ὁ θόρυβος ἐγένετο πλέον ἀντιληπτός. Ἡδύναστο νὰ διακρίνης μερικὰς ἀπειλητικὰς κραυγὰς. Ὁ Ραββὶ Ἐφραὶμ κατέστη ὠχρὸς καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν του ὡσεὶ ἀπολιθωμένος ἐκ τοῦ φόβου.—Ἀίφνης οἱ κώδωνες τῆς γειτονικῆς ἐκκλησίας ἤρχισαν κρούμενοι θορυβῶδες.—Ντάγκ! ντάγκ! ντάγκ! Οἱ ὑλοπίνακες τῶν παρθύρων οἰκῶν τινῶν γειτονικῶν ἐθρυματίζοντο μετὰ πατάγου. Ἀργότερον ὁ Ραββὶ Ἐφραὶμ δὲν ἐνεθυμείτο πῶς συνέβησαν πάντα ταῦτα. Οὔτε τίς πρῶτος ὤρμησεν ἐναντίον του. Πρόσωπα καὶ γεγονότα συνεχέοντο ἐν τῇ μνήμῃ του.

Ἐνεθυμείτο μόνον ὅτι εἰς τῶν δολοφόνων εἶχε σχίσει τὴν ἀγίαν περγαμηνὴν καὶ τὴν ἐποδοπάτησε, καὶ ὅτι ἕτερός τις φέρων κώκινον ἐπενδύτην ἐκτύπησε τὴν γυναῖκά του Χάναν τῶσον πολὺ ὥστε τὸ αἷμα ἔρρεεν ἄφθονον ἀπὸ τῆν κεφαλὴν τῆς τὴν βίνα καὶ τὰ ὠτα τῆς... Ἐκραύγασεν αὕτη ἰκέτευσεν ἐκάλεσεν—Ἐφραὶμ βοήθειαι!—ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἔπλεεν ἤδη εἰς τὸ αἷμα του ἐπὶ τοῦ δαπέδου καὶ ἠσθάνετο εἰς τὰ δάκτυλά του τὴν μαλακίαν καὶ αἰματώδη μάζαν...

Ὅταν ὁ Ἐφραὶμ ἐξῆλθε τοῦ νοσοκομείου τὰ πάντα πλέον εἶχον ἐπαναλάβει τὴν προτέρων ἡμερῶν ὄψιν. Φρουροὶ περιέτρεχον τὴν πόλιν ὁ δὲ σκοπὸς τῆς συνοικίας ἦτο εἰς τὴν θέσιν του. Ἐπίσης αἱ ἀμαξαὶ καὶ οἱ τροχιδρομοὶ εἶχον ἐπαναλάβει τὴν κυκλοφορίαν των. Μόνον οἱ θραυσμένοι ὑλοπίνακες τῶν παρθύρων, μερικὰ πτίλα κατεστραμμένων ἀνακλίντρων περιφερόμενα τῆδε κἀκεῖσε ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, κατὰδεῖλα καὶ πεφοβισμένα βλέμματα τῶν διερχομένων Ἑβραίων ἐμπαρτύρουν τὸ μέγα κακὸν ὅπερ συνετελέσθη.

Ὁ Ἐφραὶμ πολλοὺς τῶν γνωστῶν του δὲν ἐπανεῦρεν. Ἡ γυνὴ του εἶχε φονευθῆ. Ὁ Ραββὶνός μετὰ τοῦ ὁποίου ὁ Ἐφραὶμ ἐτέρπετο τόσον συνδιαλεγόμενος εἶχε φονευθῆ. Ὁ ὑπέρτης τῆς Συναγωγῆς, ὄλοι! ὄλοι! εἶχον ἀγρίως κατασπαραχθῆ.

Οὕτω ὁ βίος διὰ τὸν Ἐφραὶμ εἶχε χάσει πᾶσαν ἔννοιαν. Ἡ ἀντιγραφή τῆς Τορᾶς, καὶ ἡ κατ' αὐτὴν ἱερὰ συγκίνησις ἧτις τὸν ἐπλήρου, ἡ ἰδέα ὅτι τέκνα, ἔγγονοι καὶ δισέγγονοι θὰ ἀνεγίνωσκον τὴν Ἀγίαν Γραφήν εἰς τὰς περγαμηνὰς του πάντα ταῦτα ἀπέπτησαν... παρῆλθον...

Τὴν ἱερὰν Βίβλον ἦν ὁ Θεὸς ἔδωκε, καὶ ἦν αὐτὸς παρήγγειλε νὰ τιμῶσι καὶ νὰ ἀγαπῶσιν ἔσχισαν εἰς τεμάχια καὶ κατεπάτησαν ἀκαθάρτων πόδες. Εἰσῆλθον εἰς τὰς οἰκίας ἐν μέσῃ ἡμέρᾳ καὶ ἐφόνευσαν ἀθῶους ἀνθρώπους καὶ τὸ αἷμα ἔρρευσε... ἔρρευσε ἄφθονον...

Ἐνόμιζεν ὅτι ἤκουε γογγυσμούς καὶ θρήνους. Ἄφ' ἐνὸς ἦτο ἡ γυνὴ του ἧτις τὸν ἐκάλει εἰς βοήθειαν, ἀφ' ἑτέρου ἦσαν νεάνιδες, παιδιὰ καὶ νήπια ἀρτιγενῆ. Καὶ ὁ κόσμος—ὁ πολὺς κόσμος—ἔμενε σιωπηλὸς ὡς ὁ τάφος καὶ κανεὶς, κανεὶς, δὲν ἐγείρετο νὰ τοῖς βροντοφωνήσῃ «Μὴ φονεύσης!».

Ὁ Ραββὶ Ἐφραὶμ ἀπέβη σιωπηλὸς καὶ μεμονωμένος. Ἀπέφευγε τοὺς ἀνθρώπους. Δὲν ὠμίλει μετ' οὐδενὸς καὶ μετέβαινε συχνότατα εἰς τὸ νεκροταφεῖον. Πολλοὶ Ἑβραῖοι ὡσαύτως μετέβαινον ἐκεῖ, καὶ ἐπὶ τῶν τάφων τῶν συγγενῶν των ἰκέτευον καὶ ἔκλαιον πικρῶς. Καὶ ἡ καρδία τοῦ Ἐφραὶμ ἔκλαιε μετ' αὐτῶν. Τάφοι καινουργεῖς καὶ σωροὶ χώματος ναποὺ ἐδείκνυον τὰ νεοταφέντα θύματα τῆς σφαγῆς.

Ἐδῶ ἐπίσης εἰς τὸ χῶμα ἐνεπιστεύθησαν τὰς περγαμηνὰς τῆς ἱερᾶς γραφῆς τὰς βεβηλωθείσας κατὰ τὰς ταραχὰς. Διότι κατὰ τὸν Ἑβραϊκὸν νόμον αἱ περγαμινὰ τῆς Τορᾶς παρὰδίδονται εἰς τὴν γῆν ὡς οἱ ἄνθρωποι. Ὁ θεὸς καὶ αἰώνιος Νόμος ἀπαξ βεβηλωθῆ γίνεται κτήμα τῆς γῆς. Ὁ φύλαξ τοῦ νεκροταφείου Χαῆμ ἐπλησίαζε πάντοτε τὸν Ἐφραὶμ καὶ τότε διημεῖθετο μετὰξὺ των ὁ ἐξῆς διάλογος. «Κύτταξε Ραββὶ—Ἐφραὶμ ἐκεῖνον ἐκεῖ τὸν τάφον· πόσον εἶναι ὠραῖος· δὲν εἶνε ἀληθὲς; Εἶναι ὁ τάφος ἡς Σιμὰ τῆς κόρης ἐνὸς τῶν πλουσίων μας. Τὴν δυστυχή! πόσον τὴν ἐβασάνισαν. Τῆς ἐξώρυξαν τοὺς ὀφθαλμούς, τῆς ἔσχισαν τὴν κοιλίαν. Καὶ ἦτο τόσον νέα. Μόλις 18 ἐτῶν». «Καὶ ἐκεῖ, κεῖται ἡ ἡδίκησας Χανά, ἐδῶ δὲ εἰς τὸ μέσον πρὸς τὸ μέρος τῶν ἀνδρῶν δεξιὰ ἡσυχάζει ὁ Ραββὶνός μας. Ἀκόμη δὲν ἔχει μνημεῖον. Καὶ μακρύτεραν—ιδέτε—κεῖται ὁ ὑπέρτης τῆς Συναγωγῆς σας. Ἐφόνευσαν αὐτὸν καὶ τὴν γυναῖκα του. Καὶ τῶρα ἐξ μικρὰ μένου ὄρφανά».

Καθ' ὃν χρόνον ὁ Χαῆμ ὠμίλει ὁ Ἐφραὶμ ἐγένετο σιωπηλὸς καὶ μελαγχολικώτερος. Ἐσκέπτετο, ἐσκέπτετο ἐπὶ μακρὸν πλήρης φιλασθένου νευρικότητος καὶ αἱ σκέψεις του δὲν ἐλάμβανον πέρας. Τὸ σῶμά του ἠδυνάτιζεν ὀλοέν. Ἐτρωγε καὶ ἔπινε πολὺ ὀλίγον καὶ πολλὰς φορὰς διήρχετο τὰς ἡμέρας του εἰς τὸ νεκροταφεῖον. Συνήθως καὶ τὴν νύκτα ἀκόμη διενυκτέρευεν εἰς τὴν καλύβην τοῦ φύλακος Χαῆμ.

Μίαν ἡμέραν—τὴν ἐπέτειον τῶν σφαγῶν—ὅποτε ἕκαστος Ἑβραῖος ἤναψε καὶ ἀπὸ μίαν μεγάλην λαμπάδα εἰς τὴν μνήμην τῶν μαρ-

τυρησάντων καὶ ὁ Ἐφραὶμ ἤναψεν ἐπίσης μίαν διὰ τὴν ψυχὴν τῆς Χανάς του.

.... Ὁ Χαῆμ εἶχεν ἀποκοιμηθῆ πρὸ πολλοῦ, τὸν Ἐφραὶμ ὅμως δὲν κατελάμβανεν ἀκόμη ὁ ὕπνος. Ἐξῶ ἡ καταιγὶς ἐμαίνετο, αἱ βρονταὶ ἐμυκῶντο, αἱ ἀστραπαὶ ἐφώτιζον ἀγρίως. Ὁ Ἐφραὶμ δὲν ἠδύνατο νὰ κοιμηθῆ. Ὡς συνήθως ἦτο θυθισμένος εἰς σκέψεις· αἰφνης ἐνόμισε πῶς μία σκιά ἐπεφάνη ἐπὶ τοῦ παραθύρου, μία δευτέρα, μία τρίτη...

Τί σημαίνει τοῦτο; θὰ ἴδωμεν. Κἄποιος ἐκτύπησε εἰς τὸ παράθυρον! Ὁ Ἐφραὶμ ἠγέρθη καὶ ἐξῆλθεν ἐξῶ. Ἐκεῖ ἕνα θέαμα φοικιαστικὸν τὸν ἐπερίμενε. Οἱ νεκροὶ ἐν τῶν λευκῶν φερέτρων ἀνεσκόλευον τὸ χῶμα καὶ ἀνεστέναζον. Τάχιστα ἐν τεμάχιον περγαμινῆς ἐξῆλθεν ἐκ τῆς γῆς,—εἰς γέρον μετὰ τοὺς ὀφθαλμούς δικτηρήτους καὶ τὰς τρίχας τῆς γενειάδος του ἀπεσπασμένας, (ἐν τῷ ὀπίφ πάραυτα ὁ Ἐφραὶμ ἀνεγνώρισε τὸν Ραββὶνόν) ἤρπασε τὸ τεμάχιον τῆς περγαμινῆς μετὰ τὰς σκελετώδεις χεῖρας του.—Ὁ Ἐφραὶμ πρέπει νὰ ἔλθῃ!—Ἐκραύζε τὸ πτώμα, Ἐν τῷ ἄμα ἄπαντες οἱ λοιποὶ νεκροὶ τὸν περιεκύκλωσαν.

Ἐσὺ τὴν ἔγραψες ἀνάγνωσέ τὴν μας λοιπὸν ἐφώναζεν ὁ Ραββὶνός.

Μετρεμοῦσας χεῖρας ὁ Ἐφραὶμ ἔλαβε τὸ τεμάχιον τῆς περγαμινῆς.

Ἡ καταιγὶς ἐμαίνετο, ὁ ἄνεμος ἐμυκῶτο, τὰ δένδρα ἐκινούντο καὶ ἀνεστέναζον καὶ αἱ βρονταὶ ἀντήχουν δαιμονικῶδες.

Ἀνάγνωσε! ἀνάγνωσε! ἐψιθύρισαν οἱ νεκροὶ. ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκη. Ἦτο ὁ Δεκάλογος. Πρὸ πολλοῦ δὲν τὸν εἶχεν ἀναγνώσει. Ἀλλὰ τὸν ἐνεθυμείτο ἀκόμη ἀπὸ στήθους καὶ ὅταν ἡ ἀστραπή ἐφώτιζεν ἐπ' ὀλίγον τὴν πλάσιν αὐτὸς ἀνεγίνωσκε.

«Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου ἵνα εὐτυχῆσῃς καὶ μακροχρόνιος ἔσῃ ἐπὶ τῆς γῆς ἢν Κύριος ὁ Θεός σου σοὶ ἔδωκεν» ἀνέγνωσε ὁ Ἐφραὶμ.

Καὶ οἱ νεκροὶ ἐν χωρῷ τὸν παρηκολούθουν. Καὶ ὁ ἄνεμος ὠρύετο καὶ ἐμυκῶτο, καὶ τὰ δένδρα ἐκινούντο πενθίμως καὶ ἐθρήνουν.

«Μὴ φονεύσης!» ἀνέγνωσε ὁ Ἐφραὶμ μετὰ τὴν τρέμουσαν. «Μὴ φονεύσης!» ἐψιθύρισε μετὰ μίαν βραγχὴν φωνὴν ἡ γυνὴ του. «Μὴ φονεύσης!» ἀνέκραξε μετὰ σφοδρότητα ὁ Ραββὶνός ὅστις ἴστατο πλησίον. «Μὴ φονεύσης» ἐθρήνησεν ἐπίσης ἡ Σιμὰ μετὰ τὴν κοιλίαν ἠνεφγμένην καὶ τοὺς διατρυτούς ὀφθαλμούς τῆς ἔχουσα ἐστραμμένους πρὸς τὸν οὐρανόν.

Καὶ ὁ ἄνεμος ἐγόγγυζε ἀνασπενάζων ὡσεὶ κλαίον.

Ἡ βροντὴ ἐμυκῶτο θρηνηδῶς καὶ τὰ πάντα πέριξ ἦσαν σκοτεινὰ καὶ μαῦρα. Αἱ ἀστραπαὶ μόνον ἐλικοειδῶς διασχίζουσαι τὰ

στερέωμα ἐφώτιζον τὸ κοιμητήριον, τοὺς νεκροὺς ἐντὸς τῶν λευκῶν φερέτρων των, καὶ τὸν Ἐφραὶμ βραστάζοντα περγαμινῆς τεμάχιον.

«Μὴ φονεύσης!» ἀνέκραξεν οἱ νεκροὶ καταληφθέντες ὑπὸ ἐκστάσεως καὶ μετὰ ἕνα πάθος ἄγριον, καὶ ἡ κραυγὴ αὕτη διεσκορπίσθη εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

«Μὴ φονεύσης!» ἀντήχησεν πάλιν ἡ φωνὴ ὡς γογγυσμὸς ὡς θρήνος ὡς παράπονον ὡς ἀπειλή.

Καὶ ἡ ἀγορία ἠχῶ ἐπανελάμβανεν «Μὴ φονεύσης!... Μὴ φονεύσης!...»

Καὶ ἀποκαμωμένος ὁ Ἐφραὶμ καταληφθεὶς ὑπὸ τῆς ἰδίας ἐξάψεως ἧτις κατεῖχε τοὺς νεκροὺς ὕψωσε μετ' αὐτῶν τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν καὶ ἐβόησεν. «Μὴ φονεύσης ἢ Μὴ φονεύσης!...»

Τὴν ἐπομένῃν ὁ νεκροθάπτης Χαῆμ ἠνοιξε τάφον διὰ τὸν Ἐφραὶμ.

Ὁ Ἐφραὶμ εὐρέθη νεκρὸς ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς γυναικὸς του.

Θεσσαλονίκη

Μετάφρασις
HAIJA X. KOEN

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΗΣ ΕΠΕΤΕΙΟΥ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΧΕΡΤΣΛ

Τὴν 20 Ταμουῶν—ἐπέτειον τοῦ θανάτου τοῦ Θεοδώρου Χέρτσλ—ετελέσθησαν θρησκευτικὰ καὶ λαϊκὰ μνημόσυνα εἰς τὴν μνήμην τοῦ Μεγάλου Ἰδρυτοῦ τοῦ Σιωνισμοῦ, εἰς πλείστα σιωνικὰ κέντρα.

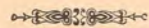
Ἡ ἀνώμαλος κατάστασις εἰς τὴν ὁποίαν διήγεν ἡ χώρα μας δὲν ἐπέτρεψεν ἵνα καὶ παρ' ἡμῶν γίνῃ ἡ ἀνάμνησις τοῦ μεγαλειότερου τῶν συγχρόνων Ἑβραίων. Ἐν Θεσσαλονικίᾳ μόνον ὅπου ἡ σιωνικὴ ὁργάνωσις εἶναι ἀριωτέρα, καὶ δὲν περιορίζονται εἰς μόνον τὴν συλλογὴν χρημάτων, ἐτέλεσεν μνημόσυνον ὁ Σύλλογος «Μακαβί».

Εἶναι ἀναντίρρητον, ὅτι ὅσα ὁ χρόνος παρέρχεται, ἐπὶ τοσοῦτον γιγαντιοῦται ἡ φρονησιμία τοῦ Χέρτσλ εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ Ἑβραϊκοῦ λαοῦ, καὶ γιγαντιοῦται συγχρόνως ἡ μεγάλη ἰδέα τοῦ ἱεροφάντου, εἰσερχομένη καθ' ἐκάστην στερωότερον εἰς τὸ στάδιον τῆς πραγματικότητος.

Ἡ μεγάλη Ἑβραϊκὴ προσωπικότης τοῦ Χέρτσλ δὲν περιβάλλεται μόνον ἀπὸ τὴν αἴγλην τῆς ποιήσεως καὶ τοῦ ιδανισμοῦ, ἀλλὰ προέκυται διὰ τὸν λαόν τοῦ Ἰσραὴλ καθὼς στήλη φωτός, ἀδηγοῦσα αὐτὸν εἰς λιμένα σωτηρίας.

Τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ ἐξήγαγεν ἀπὸ τὴν δουλείαν τῶν Φαραὼ ὁ Μωϋσῆς ὁ υἱὸς τοῦ Ἀμράμ, ὁ ἀναταφείας εἰς τὴν χλιδὴν τῆς Ἀδλῆς. Μετὰ τετρακισχίλιον περίου ἐτῶν, ὁ Θεόδωρος Χέρτολ, ὁ γνωστός ὄλεος τὸς ἀνέσεις καὶ τοὺς θριάμβους μᾶς τῶν ἀριστοκρατικωτέρων κοινωνιῶν ἐξάγει τὰ τέκνα τῆς φυλῆς του ἀπὸ τὴν σκλαβιά τῶν διαφόρων Τσάρων καὶ τυράνων εἰς τὸν ἐλεύθερον βίον τῶν ἀγρῶν καὶ τῆς ἀστυκῆς δρόσεως τῆς ἀρχαίας Πατρίδος. Τέκνα προνομιούχα τῆς φυλῆς καὶ οἱ δύο, περιεφρόνησαν τὴν προσωπικὴν εὐμάρειαν ἵνα θυσιασθῶσι διὰ τὸν λαὸν των, καὶ ἀμφοτέρω φεῦ, δὲν εἶδον τετελεσμένον τὸ ἔργον των θνητοκοτες.

Ἀντάξιος ὄντος νὰ θεωρεῖται ὁ Χέρτολ Δευτερός Μωϋσῆς, καὶ νὰ λεχθῆ δι' αὐτὸν τὸ ραββινικὸν ρητὸν «Ἀπὸ τὸν ἕνα εἰς τὸν ἄλλον Μωϋσῆ, δὲν ἐγεννήθη κανεὶς καθὼς ὁ Μωϋσῆς».

ΤΟ ΙΑ', ΣΙΩΝΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ,

Ἀπὸ 2—9 Σεπτεμβρίου (ε. ν.)

Τὸ 11ον Σιωνικὸν Συνέδριον θέλει συνεδριάσει φέτος εἰς Βιέννην ἀπὸ 2 μέχρις 9 Σεπτεμβρίου (ε. ν.).

Τὸ πρόγραμμα τῶν Συνεδριάσεων συνοψίζεται εἰς τὰ ἑξῆς:

Τρίτη 2 Σεπτεμβρίου 8 τῆς νυκτός. Ἐναρκτήριος συνεδρίασις.

Τετάρτη 3 Σεπτεμβρίου 10 προμεσημβρίας. Ἐναρκτὶς τῆς προμεσημβρινῆς συνεδριάσεως τοῦ Συνεδρίου. 11 π. μ. Διάλεξις.

4 μ. μ. Ἐναρκτὶς τῆς μεταμεσημβρινῆς συνεδριάσεως, 8 μ. μ. Συνέλευσις, 8 μ. μ. Διάλεξις μετὰ προβολάς. Ὁμιλητὴς ὁ Δρ. Χαίνριχ Λέβε.

8 1/2 μ. μ. Ἐβραϊκὴ παράστασις εἰς τὸ Νέον Θέατρον,

Εἰς ὥρας μὴ ὀρισθείσας εἰσέτι θὰ γίνουσι ἐπισκέψεις εἰς τὸ Ἐβραϊκὸν Μουσεῖον καὶ εἰς τὴν Ἀδριατικὴν Ἐκθεσιν.

Πέμπτη 4 Σεπτεμβρίου. Τὸ ἴδιον πρόγραμμα τῆς Τετάρτης. Προσέτι:

3 μ. μ. Συνεδρίασις τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἐβραϊδῶν διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν ἐν Παλαιστίνῃ.

Παρασκευὴ 5 Σεπτεμβρίου 10 π. μ. Ἐναρκτὶς τῆς προμεσημβρινῆς Συνεδριάσεως. 11 π. μ. Ἡμερὶς τοῦ Ὠδικοῦ Συλλόγου τῆς Τσέρνοβιτς. 4 μ. μ. Ἐναρκτὶς τῆς μεταμεσημβρινῆς Συνελεύσεως. Ἐσπέρα. Λειτουργία ν τῆ Συναγωγῆ.

Σάββατον 6 Σεπτεμβρίου πρωί. Λει-

τουργία ἐν τῇ Συναγωγῇ. 8 Ἐσπέρας. Ἐορτὴ τῶν Ἐβραϊῶν φοιτητῶν. 8 Ἐσπέρας. Ἐλευθέρα λαϊκὴ συνέλευσις εἰς τὴν αἴθουσαν Μπετόβεν.

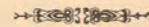
Κυριακὴ 7 Σεπτεμβρίου 10 π. μ. Ἐπίσκεψις εἰς τὸν τάφον Χέρτολ. 3 μ. μ. Γυμναστικὴ ἐορτὴ. 8 1/2 μ. μ. Συναυλία (τῆ συμπράξει Δος Μαργαρυ Μπέντβιτς, Κου Λέοντος Γκολλανίν καὶ Ὠδικοῦ Συλλόγου Τσέρνοβιτς) 8 1/2 μ. μ. Διάλεξις μετὰ προβολῶν ἀπὸ τοῦ Κου Φιλισόβσκυ περὶ τῆς Ἐβραϊκῆς Τέχνης εἰς τὴν αἴθουσαν Μπετόβεν. 8 1/2 μ. μ. Ἐλευθέρα λαϊκὴ συνέλευσις (περὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἐβραϊσμοῦ καὶ τῆς σωματικῆς ἀναγεννήσεως) εἰς Σόφιενσαλ.

Δευτέρα 8 Σεπτ. 10 π. μ. Ἐναρκτὶς τῆς προμεσημβρινῆς Συνελεύσεως. 11 π. μ. Μουσικὴ ἐσπερὶς (τῆ συμπράξει Δος Μαργαρυ Μπέντβιτς καὶ Λέοντος Γκολλανίν). 3 μ. μ. Ἐορτὴ γυμναστικὴ. 4 μ. μ. Ἐναρκτὶς τῆς μεταμεσημβρινῆς συνελεύσεως. 8 μ. μ. Διάλεξις μετὰ προβολῶν περὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἐβραϊκοῦ Κεφαλαίου ὑπὸ τοῦ Δρος Χαίνριχ Λέβε. 8 μ. μ. Συνεδριάσεις εἰς τοὺς σιωνικοὺς συλλόγους τῶν τριάντα διαμερισμάτων. 9 μ. μ. Kommers (ζυθοποσία μετὰ ὑμνωδίας) τῶν Ἐβραϊκῶν γυμναστικῶν Ἐταιρειῶν.

Τρίτη 9 Σεπτεμβρίου 10 π. μ. Ἐναρκτὶς πρωϊνῆς συνεδριάσεως. 11 π. μ. Διάλεξις 4 μ. μ. Συνεδρία μεταμεσημβρινή. 8 μ. μ. Ἐλευθέρα συνέλευσις μετὰ διάλεξιν εἰς Σόφιενσαλ. 8 μ. μ. Ἐλευθέρα συνέλευσις μετὰ διάλεξιν.

Εἰς ὥρας ὀρισθησομένης ἐπίσκεψις ὑπὸ συνοδίαν εἰς τὸ Ἐβραϊκὸν Μουσεῖον καὶ τὴν ἔκθεσιν τὴν Ἀδριατικὴν.

Καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας τοῦ Συνεδρίου θὰ εἶναι ἀνοικταὶ αἱ ἐκθέσεις τοῦ Ἐβραϊκοῦ Ἐθνικοῦ Κεφαλαίου, τοῦ Σχολεῖου τεχνικῆς βιομηχανίας Μπετσαλέλ, τῶν Δαντελλῶν τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἐβραϊδῶν καὶ τῆς Ἐβραϊκῆς Ἐκδοτικῆς Ἐταιρίας.

ΣΙΩΝΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Ὁ Μάξ Νορδάου καθὼς καὶ ὁ ἰατρός Μάρμορεκ ἐκ Παρισίων δὲν θὰ συμμετάσχουν τοῦ Συνεδρίου τῆς Βιέννης, λόγω ἀσυμφωνίας πρὸς τὸ πρόγραμμα τῶν σήμερον ἰθυόντων τῶν Σιωνισμῶν.

Αἱ δύο ρηθεῖσαι προσωπικότητες ἀναγνωρίζουν τὰς ὠφελείας τοῦ «πρακτικοῦ σιωνισμοῦ» τοῦ Κεντρικοῦ Κομιτάτου, ἀλλ' ἐξαιρουμένων τὸν ἀπολιτικὸν σιωνισμὸν διὰ τοῦ ὁποῖου

ΕΚ ΤΟΥ ΕΒΡΑΪΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ

θὰ κατορθωθῆ ἡ λήψις γενικῶν μέτρων διὰ τὴν ἀποκατάστασιν ὄλων τῶν καταδυναστευμένων ἔβραϊων καὶ ὅχι ἡ ἴδρυσις, λέγουσι, ὀρισμένου ἀριθμοῦ ἀποικιῶν.

— Ὑπὸ τὸ ὄνομα «Μισράχ» ἰδρύθη μετὰ κεφάλαιον 50,000 φρ. κινηματογραφικὴ εἰσαγεία μετὰ τοπία καὶ σκηνας τῆς Παλαιστίνης. Αἱ κατασκευασθεῖσαι ταινίαι εἶναι 250. Ὁ Παλαιστινιακὸς Κινηματογράφος θὰ κάμῃ ἐναρκτὶς κατὰ τὸ προσεχὲς συνέδριον τῆς Βιέννης.

— Κατὰ τὴν λήξασαν ἐξαμηνίαν, αἱ εἰσπράξεις τοῦ Ἐβρ. Ἐθν. Κεφ. ἀνήλθον εἰς φρ. 430.271.50. Κατὰ τὴν Ἀην ἐξαμηνίαν τοῦ 1912 μόνον 301,306,57.

— Ἡ ἐν Βιέννῃ Ἐβραϊκὴ Ἀποικιακὴ Ἐταιρεία ἐδώρησε εἰς τὸ Ἐθνικὸν Κεφάλαιον 10,000 φρ. 10 οἰκίας Ὑμενιτῶν.

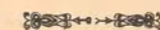
— Οἱ Σιωνισταὶ Θεσσαλίας διόρισαν ἀντιπρόσωπον αὐτῶν εἰς τὸ 11ον Σιωνικὸν Συνέδριον Βιέννης τὸν ἰατρὸν Μαυρίκιον Κοφφίαν δημοτικὸν Σύμβουλον Βόλου. Ὁ ἰατρός Κοφφίνας ἀνεχώρησεν ἤδη μετὰ τῆς ἐριτίμου κυρίας του τὸ γένος Κωὲν ἐκ Τρικκαλῶν, ἐνθέρμου δὲ σιωνιστρίδος.

— Μανθάνομεν ὅτι ὁ διδάσκαλος καὶ Ραββινεὺς Βόλου κ. Πέσαχ πρόκειται νὰ στείλῃ εἰς Παλαιστίνην ἐν τέκνον του ἵνα ἐγγραφῆ εἰς τὸ ἐκεῖ ἔβραϊκὸν Διδασκαλεῖον.

— Εἰς τὸν Βόλον παρηγγέθησαν 500 φιάλαι τοῦ οἴνου Ρισόν-λε-Σιὼν Παλαιστίνης, καθὼς καὶ ποσὸν 300 περίπου λιρῶν διὰ εἶδη τοῦ Ἐργαστασίου τεχνικῆς Βιομηχανίας Μπετσαλέλ Παλαιστίνης.

— Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον σπουδαῖον πρόγραμμα «Ταξειδίου εἰς Παλαιστίνην» διὰ λαχῶν μίαν Δραχμῆς. Εἰς τὸ προσεχὲς.

Υ. Γ. Τὸ Σιωνικὸν Κέντρον Βόλου δεδομένου ὅτι πανταχοῦ τοῦ κόσμου οἱ Σιωνικοὶ Σύλλογοι δὲν εἶναι μόνον εἰσπράκτορες, ἀλλὰ διαφωτισταὶ τῆς ιδέας θὰ ἔκαμνε καλὸν νὰ συνέλεγε πάσας τὰς πληροφορίες περὶ Σιωνισμοῦ, τὰς ὁποίας προθύμως θὰ καταχωρίσωμεν εἰς τὴν «Ἐπιθεώρησιν» προσέτι συνιστῶμεν προσοχὴν εἰς τὰς μεταφράσεις. Ἡ ἐγκύκλιος περὶ τοῦ Ἐθνικοῦ κεφαλαίου, καθὼς μετεφράσθη εἶναι τόσον ἀκατανόητος, ὥστε δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ προχωρήσῃ ἡ δημοσίευσίς εἰς τὸ αὐτὸ φύλλον, τῆς Ἰ. Ἐ. προτοῦ λάβωμεν γνώσιν τοῦ γαλλικοῦ κειμένου.

Ἡ πολυθρύλητος ὑπόθεσις τῆς Μαρκονεῖου Ἐπαιρίας εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον περιπλεχθῆ τόσα ἐξέχοντα πρόσωπα τῆς Ἀγγλικῆς κοινωνίας, ἔλαβε τὸν ἀντίκτυπον τῆς καὶ εἰς τὸν ἔβραϊκὸν κόσμον, διότι μετὰ τῶν ἐνεχομένων ἐφέροντο καὶ δύο ἔβραῖοι Ὑπουργοί, ὁ τῶν Ταχυδρομῶν Σάμουελ καὶ ὁ Γενικὸς Εἰσαγγελεὺς τοῦ Κράτους, Σέρ Ρούφος Ἰσαὰκ μὲ τὸ τῶν Οἰκονομικῶν Σέρ Λόυδ Τζιόρτζ.

Κάποιοι ἤθελαν νὰ δώσουν ἀντισημιτικὸν χροῦμα εἰς τὴν ὑπόθεσιν, ὥστε τοιαῦτα μεσαιωνικὰ αἰσθήματα δὲν εἶχον ἀποσκορκαίη ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν ἢ ὁποία εὔρε τὸ μεγαλεῖον τῆς διὰ τῆς ἐξασκήσεως τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἰσότητος.

Ἡ Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων ἠθώωσε πάντα τοὺς Ὑπουργοὺς, ἀνανεώσασα τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς εἰς τὸ Ὑπουργεῖον.

Ἐν τῷ μετὰ τὸν γενομένον ἐπαναληπτικῶν ἐκλογῶν εἰς τὸ διαμέρισμα Οὐάνδθορθ ἐξελέγη βουλευτὴς καὶ ἄλλος ἔβραῖος ὁ Σάμουελ Σάμουελ, οὕτως ὥστε ὁ ἀριθμὸς τῶν ἔβραϊῶν βουλευτῶν ἐν Ἀγγλίᾳ ἀνέρχεται εἰς 17!

Ο ΣΕΡ ΕΡΒΕΡΤΟΣ ΣΑΜΥΕΛ

Μία ἀγγλικὴ ἐφημερὶς ἔγραψεν πρὸ τινῶν ἡμερῶν ὅτι ἐκ τῶν νεωτέρων πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς Ἀγγλίας ὁ ἔχων μεγαλειότερας πιθανότητας νὰ γίνῃ πρωθυπουργὸς εἶναι ὁ νῦν ὑπουργὸς τῶν Ταχυδρομῶν Σέρ Ἐρβέρτος Σάμουελ. Ὁ Σάμουελ θεωρεῖται ἐκ τῶν ἐχόντων μέγιστον διαχειριστικὸν πνεῦμα, καὶ ὁ πλέον λόγιος τῶν βουλευτῶν.

Ο ΣΕΡ ΡΟΥΦΟΣ ΙΣΑΑΚ

Κατὰ τὸ Daily Express, καὶ ἕτερον μέλος τοῦ Ὑπουργείου τῆς Ἀγγλίας, ὁ Γενικὸς Εἰσαγγελεὺς τοῦ Κράτους Σέρ Ρούφος Ἰσαὰκ, πρόκειται κατ' αὐτὰς νὰ διορισθῆ Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης.

Ὁ Ρούφος Ἰσαὰκ, εἶναι εἰς τῶν μεγαλειότερων καὶ εὐγλωτοτέρων δικηγόρων τῆς Ἀγγλίας.

Ο κ. ΕΔΟΥΑΡΔΟΣ ΜΠΡΑΝΔΕΣ

Ὁ Ἐδουάρδος Μπρανδές, ἀδελφὸς τοῦ μεγάλου λογιῶ ἔβραίου Γ. Μπρανδές διωρίσθη Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν τῆς Δανίας.

Ο ΧΑΡΔΕΝ

Εἰς τὴν κρίσιμωτέραν στιγμήν τοῦ ἑλληνοβουργαρικοῦ πολέμου ἠκούσθη ὑπὲρ τῶν ἑλληνικῶν δικαίων στεντορεία ἢ φωνὴ τοῦ πρυτάνεως τῶν γερμανῶν δημοσιογράφων, τοῦ Μαξιμιλιανού Χάρδεν. Τῶν φιλελλήνων ἀπάντων σχεδὸν βουβαθέντων ἔπρεπε νὰ εὐρεθῇ ἄνθρωπος ἀνήκων εἰς τὴν φυλὴν τῶν προφητῶν ἵνα λάβῃ τὸ θάρρος, νὰ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ ὅλην τὴν ἀλήθειαν.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑΙ ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ
ΕΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Πρόκειται νὰ γείνη συστηματικώτερον ἢ ἔργασία τῶν ἀνασκαφῶν ἐν Παλαιστίνῃ. Αἱ διαφοροὶ ἀρχαιολογικαὶ ἀποστολαὶ θὰ διανέμονται τὴν ἐργασίαν εἰς διάφορα κέντρα ἀρχαιολογικά. Πρόκειται πρωτίστως νὰ γίνουσι ἐρευναι κατὰ τὰς τελευταίας ἐρεύνας, δὲν φαίνονται αὐτόχθονες, ἀλλὰ κατακτητῆται τῆς χώρας, ἐλθόντες πιθανὸν διὰ θαλάσσης. Λαμβάνεται συγχρόνως πρόνοια, ὅπως ἀνασκαφαὶ γίνουσι ὄχι μόνον εἰς γνωστὰ ἱστορικὰ σημεῖα ἀλλὰ καὶ εἰς μικρότερα καὶ ἀπόκεντρα κέντρα.

Ο ΔΡ. ΑΡΜΑΝΔΟΣ ΚΑΜΙΝΚΑ

Ὁ Ραββίνος Δρ Ἀρμάνδος Καμίνκα ἐκ Βιέννης ἔκαμεν ἐκκλησίαν εἰς τοὺς πανταχοῦ Ραββίνους ἵνα ἐπιστήμωσι καὶ ἐν σώματι διαμαρτύρῳνται ἐναντίον τῶν μεσαιωνικῶν μεθόδων τῆς Ρωσσίας, ἢ ὅποια, ἐξαντλήσασα ὅλα τὰ τυραννικὰ μέσα ἵνα δαμάσῃ τὸ ἀγέρωχον ἐβραϊκὸν στοιχεῖον τὸ ἐν τῇ ἐμπροσφυλακῇ τῆς προόδου καὶ τοῦ κατὰ τῆς ἀπολυταρχίας ἀγῶνος, ἐπιχειρεῖ νὰ προσάψῃ κατ' αὐτῶν τὴν μομφὴν τῆς ἀνθρωποθυσίας, τῆς ὁποίας ἀπέδειξαν τὸ γελοῖον πάντες οἱ φωστῆρες τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς θρησκείας, Πατριάρχαι καὶ Πάπαι τῆς Χριστιανοσύνης.

ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

Συνήλθεν κατ' αὐτὰς ἐν Παρισίοις ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ διασέμου θεϊστοῦ Μπουτρού, μέλους τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, Συνέδριον Θρησκευμάτων, εἰς τὸ ὁποῖον ἔλαβον μέρος 16 ἔθνη καὶ 26 θρησκευτά. Σκοπὸς τοῦ Συνεδρίου εἶναι ἀνὰ ἐνώση πρὸς ἀποτελεσματικώτερον κοινὴν δρᾶσιν πάντας τοὺς αἰσθανομένους ἐν τῷ μέσῳ τῶν διαφορῶν τῶν θρησκευτικῶν τύπων, τὴν αὐτὴν διάπυρον ἀνάγκην πνευματικῆς ἀναγεννήσεως, τὴν αὐτὴν πείναν καὶ τὴν αὐτὴν δεῖψιν δικαιοσύνης καὶ ἀγάπης, ἀνθρωπίνης ἀδελφότητος καὶ ἀλληλοσεβασμοῦ.

Μεταξὺ τῶν ἀντιπροσέδρων ἦτο καὶ ὁ διάσημος Ραββίνος Καΐσαρ Σέλιγκμαν ἐκ Φραγκφούρτης.

Μεταξὺ τῶν ἰσραηλιτῶν ἔλαβε τὸν λό-

γον καὶ ὁ Ραββίνος Λουὶ Γερμὰν Λευὴ τῆς Μεταρρυθμιστικῆς Συναγωγῆς Παρισίων ὠμιλήσας περὶ θείας συγκινήσεως καὶ τῆς ἀδελφότητος. Ὁ διάσημος ἑλληνοεὐραϊκὸς μέλος τοῦ Ἰνστιτούτου καὶ βουλευτῆς Θεόδωρος Ρεῖνὰχ εἶς τῶν ἀντιπροσέδρων τοῦ Συνεδρίου, ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν τῆς σοφῆς ὁμηγύρεως ἐπὶ τῆς μισαρᾶς προσπαθείας τῆς Ρωσσίας νὰ ἀναστήσῃ ἐν πλήρει εἰκοστῷ αἰῶνι τὴν συκοφαντίαν τῆς χρήσεως ὑπὸ τῶν ἐβραίων χριστιανικοῦ αἵματος, συκοφαντίαν ὁμοίαν ἐκείνης διὰ τὴν ὁποῖαν τόσα ὑπέφερον οἱ πρῶτοι χριστιανοί. Ὁ διάσημος ἑλληνοεὐραϊκὸς ἔφη λέγων ὅτι εἶναι βέβαιος ὅτι διερμηνεύει τὰ αἰσθήματα παντὸς τοῦ Συνεδρίου δικαίως. Τοὺς λόγους τοῦ Ρεῖνὰχ ἐκάλυψαν αἱ ὁμόθυμοι ἐπευφημίαι τῶν ἀντιπροσώπων τῶν 26 θρησκευμάτων.

Ο ΜΕΓΑΣ ΝΟΜΟΜΑΘΗΣ ΑΣΣΕΡ

Ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 75 ἐτῶν ἐν Χάγῃ ὁ παγκοσμίου φήμης νομομαθὴς Τοβίας Μιχαὴλ Κάρελ Ἀσσέρ. Ὁ Ἀσσέρ ἀνήκεν εἰς οἰκογένειαν, ἢ ὁποῖα ἀπὸ τέσσαρας γενεὰς διδεδειμένους νομομαθεῖς καὶ καθηγητὰς Πανεπιστημίου. Ἡ μήτηρ τοῦ ἀποθανόντος ἦτο ἀδελφὴ τοῦ Γκοδφρόδ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης. Ἦτο ὁ Ἀσσέρ μέλος τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας. Ὑπῆρξεν εἰς τῶν ἰδρυτῶν τῆς «Ἐπιθεωρήσεως Διεθνούς Δικαίου» καὶ τοῦ «Ἰνστιτούτου τοῦ Διεθνούς Δικαίου» τοῦ ὁποῦ πολλὰκις ἐχηρμάτισεν πρόεδρος. Ἐλαβεν ἐνεργὸν μέρος εἰς τὸ Συνέδριον τῆς Χάγης καὶ πολλὰκις διωρίσθη διαιτητῆς εἰς ζητήματα Διεθνούς Δικαίου. Ἦτο διάσημος συγγραφεὺς, ἔργα του δὲ μετεφράσθησαν εἰς πλείστα τῶν εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν.

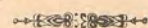
ΠΟΙΚΙΛΑ

ΑΣΙΑΤΙΚΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΕΝ ΕΥΡΩΠῃ

Ἄς περιορισθῶμεν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἰταλίαν. Περὶ τῆς Ἑλλάδος εἶναι γνωστὸν ὅτι τὰ Μέγαρα εἶναι ἐβραϊσθημιτικὴ λέξις σημαίνουσα κατοικία, Σαλαμὶς εἶναι τῆς ἰδίας ρίζης ἐξ ἧς καὶ ἡ πόλις Σαλήμ ἀργότερα Ἱερουσαλήμ, σημαίνουσα εἰρήνην, ἢ Καδμεία, πόλις τοῦ Ἀνατολίτου (Κάδμου). Κέρκυρα, ἐβραϊσθημιτικὴ λέξις σημαίνουσα κάμηλος, διότι ὡς κάμηλος ἐφάνη ἡ Κέρκυρα τὴν στιγμήν καὶ εἰς τὸ μέρος, ὅπου πρωτάρχον οἱ Φοίνικες. Ἐπίσης καὶ ἡ λέξις Σχερία τῆς Κερκύρας εἶναι ἐβραϊκὴ σημαίνουσα ἐμπορεῖον.

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν Ἰταλίαν, οἱ ἐκ Παλαιστίνης ἀναχωρήσαντες Σεχαρδὶν ἔδωσαν τὸ ὄνομα εἰς τὴν Σαρδηνίαν. Οἱ Ἑβραῖοι

(οἱ Tursch τῶν ἐπιγραφῶν, Τυρὰς τῆς Γραφῆς καὶ Τυρσάμ τοῦ Ταλμουδ) ὁμόφυλοι τῶν Χητταίων ἦλθον ἐκ Παλαιστίνης καὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας εἰς Ἰταλίαν, καὶ ἐδωσαν εἰς τὰς νέας ἔδρας τῶν τὰ ὄνομα τῶν πόλεων ἢ τῶν θεῶν τῶν Οὐτῶ τῆς πόλεως Corneto Tarquinia, ἀναφίνεται ὁ ἐθνικὸς θεὸς τῶν Χιττιτῶν Τυρχοῦ, Κατάνια ἐκ τοῦ Κατα (=χάτα, Χιττιτα). Ἐπίσης καὶ ἡ πόλις Ἀσκολι κατὰ τὸν Ἀβραάμ Σαρδόνκη ἐκ τῆς παλαιστινιακῆς πόλεως Ἀσκελάν. Μεταξὺ Παλαιστίνης καὶ Ἑλλάδος καθὼς καὶ Ἰταλίας αἱ σχέσεις ὑπῆρξαν συχναὶ ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους. Περὶ Δανιτῶν συνταυτιζομένων μετὰ τοὺς Δαναοὺς εἴπομεν ἤδη ἀρκετὰ.

ΕΒΡΑΪΚΑΙ ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΚΕΡΚΥΡΑ
ΦΩΝΗ ΚΙΝΔΥΝΟΥ

Ἄς μὴ ἀποροῦν οἱ ἀναγνώσται μας μετὰ τὸν τίτλον. Πρόκειται περὶ ἀληθοῦς κινδύνου λόγῳ ἀμελείας. Τὸ ἀρχεῖον τῆς Ἰσραηλιτικῆς Κοινότητος Κερκύρας, ἐν τῶν ἀρχαιοτέρων τοῦ παγκοσμίου ἐβραϊσμοῦ, κινδυνεύει νὰ καταστραφῇ, νὰ ἀπολεσθῇ! Τὸ Ἀρχεῖον περιεῖχε μέχρι τῶν πολυτιμώτατα ἔγγραφα, πιστοποιήματα τὴν σημασίαν τῆς Κοινότητος, τὴν ἱστορικὴν αὐτῆς δρᾶσιν, τὰ προνόμια τὰ ὁποῖα ἔτυχεν ἀπὸ τὴν Δημοκρατίαν τῆς Βενετίας, τὸ ἠρωϊκὸν μέρος τὸ ὁποῖον ἔλαβε κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Κερκύρας τὸ 1610, ὅτε ἡ ἀνδρεία τῶν ἡμετέρων προγόνων συνετέλεσε νὰ σωθῇ ἡ Κέρκυρα ἀπὸ ξένην ἐπιδρομήν.

Ὁ διάσημος γερμανὸς ἱστορικὸς Γκρεγορόβιος εἰς βιβλίον του περὶ Κερκύρας λέγει ρητῶς ὅτι, «διὰ νὰ γράφῃ κανεὶς τὴν ἱστορίαν τῆς Κερκύρας πρέπει νὰ συμβουλευθῇ τὰ σπουδαῖα ἀρχεῖα τῆς ἐβραϊκῆς Κοινότητος». Ὁ δὲ πρῶτος ἀρχιραββίνος Κερκύρας κ. Ναθὰν Λευὴς σήμερον κατέχων τὴν ἔδραν τῆς Ρουὲν ἐν Γαλλίᾳ, ἠδυνήθη νὰ γράφῃ ἱστορίαν τῆς Κοινότητος ἐκ τῆς μόνης μελέτης τοῦ Ἀρχείου, ἱστορίαν τὴν ὁποῖαν προσεχῶς θὰ δημοσιεύσωμεν.

Ἐπιτρέπεται εἰς τὴν Ἰσραηλιτικὴν Κοινότητα Κερκύρας νὰ καταδικάσῃ εἰς τὴν καταστροφὴν, ὅτι πολυτιμώτερον ἔχει, τὰς περγαμνὰς τῆς κοινοφελούς δράσεως αὐτῆς;

Ἐὰν τὸ ταμεῖον τῆς Κοινότητος δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ καταβάλλῃ τὰ ἔξοδα τῆς κατατάξεως τῶν πολυτίμων ἐγγράφων καὶ τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ καταλλήλου προσώπου διὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην, ἄς γίνῃ τοῦτο δι' ἐράνων. Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀνάγκη ταύτου, οὐδὲ πρόκει-

ται περὶ πολὺ μεγάλου ποσοῦ. Ἄς γίνῃ ἐν μικρὸν δάνειον μετὰ μικρὰς δεκαδράχμους μετοχὰς, πληρωτέας ἐντὸς τριετίας. Εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, ἄλλως θὰ πρωτοστατήσῃ ἀφεύκτως καὶ ὁ Σύλλογος ἢ «Ὁμόνοια» καθὼς ὁ «Νεὸς Σύλλογος» Θεσσαλονίκης μαζὶ μετὰ τὰς διασκεδάσεις τῶν μελῶν του, λαμβάνει καὶ πᾶσαν πρωτοβουλίαν διὰ τὴν προαγωγὴν τῆς ἐκεῖ Κοινότητος.

Ἀλλὰ γρηγόρα, εἰς τὸ ἔργον ἕως ὅτου εἶναι ἀκόμη καιρὸς. Μόνον αἱ βάρβαροι κοινοῖαι, ἐγκαταλείπουσι εἰς τὴν καταστροφὴν τὰ μνημεῖα τοῦ παρελθόντος. Καὶ αὐτὴ ἡ Κοινότης Καΐρου συνέλεξε εἰς Μουσεῖον-Βιβλιοθήκην τὰ ἀρχαῖα τῆς ἔγγραφα.

Ἡ Ἰδρυθ. Ἐπιθεωρηθῆς

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ. Οἱ Ἑβραῖοι Θεσσαλονίκης, ἀπὸ τὴν ἀφικνῶντων πρώτων τραυματιῶν τοῦ πολέμου, ἔδειξαν ὅτι ἐμποροῦνται ἀπὸ τὰ εὐγενέστερα αἰσθήματα, συνεισφέροντες ὑπὲρ τῆς περιθάλψεως τῶν τραυματιῶν, ἐγγραφόμενοι ὡς νοσοκόμοι καὶ θέτοντες εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἀρχῶν, ἵνα χρησιμοποιηθῶσιν ὡς νοσοκομεῖα, τὰ Σχολεῖα αὐτῶν καὶ τὰ κοινοτικά νοσοκομεῖα.

Δὲν ἀμφισβάζομεν, ὅτι ἡ κοινότης αὕτη ἐν τῷ πόνῳ θέλει σφύξει στενωτέρον τοὺς δεσμοὺς μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Ἑβραίων τῆς μακεδονικῆς μεγαλοπόλεως, ὥστε νὰ ἐξαλείψῃ εἰς τὸ μέλλον πᾶσαν τυχὸν παρεξήγησιν.

Ἀλλὰ καὶ ἄλλα ἐπισυμβάντα γεγονότα, ὀφείλουσι νὰ συνδέουν ἀδιαρρήκτως τοὺς δύο προοδευτικώτερος λαοὺς τῆς Ἀνατολῆς. Ἡ κοινὴ δουλεία τὴν ὁποῖαν ὑπέστησαν ἀπὸ τὴν Βουλγαρικὴν κατοχὴν οἱ κάτοικοι Σερρών, Δράμας καὶ Καβάλλας· δουλεία ἢ ὁποῖα ἔλαβε τὴν ἀγριώτερον ἔκφρασιν μετὰ τὴν καταστροφὴν τῶν Σερρών, ἀφήσασαν εἰς τὴν ἔνδειαν ὅλους τῆς τοὺς κατοικοῦς.

Σημειώνομεν μετὰ ἰδιαιτέραν εὐχαρίστησιν ὅτι πολλοὶ Ἕλληνες τῶν Σερρῶν εὗρον ἄσυλον εἰς ἐβραϊκὰς οἰκίας, ἀπὸ τὸν βουλγαρικὸν διωγμὸν. Οἱ ἐβραῖοι οὗτοι ἀπέκρυψαν τοὺς συμπολίτας τῶν Ἑλλήνων μετὰ κίνδυνον τῆς ζωῆς των. Τὴν ὥραίαν δὲ ταύτην συμπεριφορὰν μαρτυρεῖ ἐπιστολὴ τοῦ Μητροπολίτου Σερρῶν εἰς τὴν Ἰσραηλιτικὴν Κοινότητα.

Ἄλλ' ὁ πόλεμος καὶ αἱ συνέπειαι αὐτοῦ δὲν ἔλαβον μόνον ὡς ἀποτέλεσμα τὴν Ἑλληνοεβραϊκὴν ταύτην προσέγγισιν ἀλλὰ καὶ τὴν εὐρυνσιν τῶν ἑλληνικῶν ὁρίων καὶ δὴ τῆς περὶ τὴν Θεσσαλονικὴν χώρας, τοῦθ' ὑπὲρ ἦτο ἢ εὐχὴ τοῦ ἐμπορικοῦ κόσμου τῆς Θεσσαλονίκης. Οὕτως ὥστε νέος ὀρίζων διανοίγεται εἰς τὴν δρᾶσιν πάντων.

ΘΕΣΣΑΛΙΑ. Οἱ Ἰσραηλιταὶ Βόλου ὑπέγραψαν πρὸς περίθαλψιν τῶν οικογενειῶν τῶν ἐφέδρων δρ. 1,500 μηνιαίως.

— Καὶ εἰς συνεισφοράς ὑπὲρ τοῦ Σιωνισμοῦ

ή Κοινότης Βόλου πρωτοστατεί. Καί τούτο εις τὰ ὄμματα τοῦ ἑβραϊκοῦ κόσμου εἶναι ἀπόδειξις ὅτι οἱ ἐν Ἑλλάδι ἰσραηλῖται εὐμεροῦν καί λαμβάνουν ὡς ἐκ τούτου οἱ ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ ὁμόδοξοι τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ Ἑλλάς εἶναι χώρα, ὅπου ἐλευθέρως δύναται τις νὰ προσδεύῃ ὅτι πιστεύει, ἀλλὰ καί χώρα δράσεως καί πλούτου.

Τὰ Ἑβραϊκὰ σχολεῖα Ἰωαννίνων

ΗΠΕΙΡΟΣ. Μᾶς γράφουν ἐξ Ἰωαννίνων ὅτι πολὺ ἀποσχολεῖ τὴν Κοινότητα τὸ ζήτημα τοῦ Ραββίνου καί οὐχὶ ὀλιγώτερον τὸ ζήτημα τῶν Ἰσραηλιτικῶν Σχολείων. Ποῖον θὰ εἶναι τὸ σύστημα ἐκπαιδεύσεως τὸ ὅποιον θὰ ἐπικρατήσῃ;

Θὰ διατηρηθῇ τὸ Σχολεῖον τῆς Ἀλλιάνης, θὰ τὸ διατηρήσῃ ἡ ἰδία παρισινὴ ἐταιρεία μετὰ τὴν προσάρτησιν τῆς χώρας εἰς Κράτος φροντίζον διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν; Ἀποδίδει τὸ Σχολεῖον ὅσους ἐδικαιούτο νὰ περιμένῃ ἡ Κοινότης καρπούς; Ἀνταποκρίνεται ἡ ἐκεῖ παρεχόμενη ἐκπαίδευσις εἰς τὰς ἀνάγκας τὰς σημερινὰς ὑπὸ ἑβραϊκὴν καί ἑλληνικὴν ἔποψιν. Ἴδου τὸ πολὺπλοκον ζήτημα, τὸ ὅποιον με ἡρεμίαν πνεύματος καί τὴν εὐθυκρισίαν δύναται νὰ λυθῇ.

Ἐν πρώτοις, εἶναι ἀναμφισβήτητον ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις φροντίσασα διὰ τὰ μουσουλμανικὰ καί ἰσραηλιτικὰ Σχολεῖα Θεσσαλίας καί ψηφίσασα ἴδιον Νόμον, θέλει ψηφίσῃ τοιοῦτον καί διὰ τὰ ὁμοειδῆ Σχολεῖα τῆς Ἠπείρου.

Τώρα ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν Ἰσραηλιτικὴν Κοινότητα Ἰωαννίνων, ἵνα ὁ ψηφισόμενος νόμος εἶναι ἀνώτερος τοῦ Θεσσαλικοῦ καί ἀνταποκριθῇ πληρέστερον πρὸς τὰς σημερινὰς ἀνάγκας. Ἐν πρώτοις τὸ Σχολεῖον πρέπει νὰ περιλάβῃ τάξεις μέχρι πρώτης Γυμνασίου, νὰ ὀρίσῃ δὲ ὁ Νόμος ὥστε οἱ διορισθησόμενοι διδάσκαλοι τῆς ἑβραϊκῆς ὡς τελειόφθοιτο Ἑβραϊκοῦ Διδασκαλείου, ἵνα ἡ Ἑβραϊκὴ διδασχθῇ ὡς γλῶσσα ζωντανή, καθὼς γίνεται ἐν Θεσσαλονίκῃ.

Βέβαια, δὲν εἶναι σωστὸν νὰ παυθοῦν οἱ νῦν ὑπάρχοντες καί ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ὑπηρετοῦντες διδάσκαλοι τῆς ἑβραϊκῆς, οἱ ὅποιοι θὰ πικραίνονται εἰς τὴν θέσιν των. Οἱ νεώτεροι ἐξ αὐτῶν ἵνα διδασχθῶν τὴν νέαν μέθοδον, ἃς ὑποχρεωθοῦν νὰ μεταβοῦν ἐπὶ τρεῖς τοῦλάχιστον μῆνας εἰς Θεσσαλονίκην, ὅπου θὰ διδασχθῶν τὴν νέαν μέθοδον παρὰ τοῦ ἐκεῖ Ἑβραίου παιδαγωγοῦ κ. Ἐπστάιν, ὁ ὅποιος δέχεται προθύμως τοῦτο. Οἱ τυχόντες διπλώματος παρὰ τοῦ μεγάλου τούτου παιδαγωγοῦ θὰ ἠδύναντο νὰ διωρισθῶσι τακτικῶς με δικαίωμα συντάξεως, καί ἀπολαμβάνοντες μισθὸν πλήρη δημοδιδασκάλου.

Ἐννοεῖται ὅτι γλῶσσα διδασκαλίας θὰ εἶναι ἡ ἑλληνικὴ καί ὄχι ἡ γαλλικὴ, ἡ ὁποία ὅμως θέλει διδασχθῇ πρακτικῶς ὡς ζωντανὴ γλῶσσα διὰ διδασκάλων τῆς Ἀλλιάνης.

Ἐπελθούσης τῆς εἰρήνης, ἡ διεύθυνσις τῆς «Ἰσραηλιτικῆς Ἐπιθεωρήσεως» τίθεται εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Κοινότητος Ἰωαννίνων διὰ τὴν σύνταξιν ἐκθέσεως καί ἐν ἀνάγκῃ Νομοσχεδίου ὑποβληθησομένου εἰς τὴν Σεβ. Κυβέρνησιν.

Εἶναι δὲ ἀναμφίβολον ὅτι ὁ ἐκλεκτὸς ἀνὴρ, ἐν τῶν φωτεινότερων πνευμάτων τῆς ἑλληνικῆς πολιτικῆς ἡ Α. Ε. ὁ Γενικὸς Διοικητὴς τῆς Ἠπείρου κ. Ζωγράφος θέλει παρέσχει πᾶσαν ὑποστήριξιν εἰς τὴν ἑβραϊκὴν Κοινότητα Ἰωαννίνων ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου.

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΣΥΜΠΑΘΕΙΩΝ

Ἡ «Ἰσραηλιτικὴ Ἐπιθεώρησις» κατακτά ὅσημέραι πλείοτερον τὰς συμπαθείας ὁμοδόξων καί μὴ. Μεταξὺ τῶν ὑποστηρικτῶν τοῦ φύλλου, λαμβάνομεν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ προσθέτωμεν σήμερον τὸν φίλτατον ὁμόδοξόν μας Ἀθηνῶν κ. Ἀλφρέδον Ρότσιλδ ὁ ὁποῖος ἔστειλεν ἡμῖν τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν.

Φίλε κύριε Διευθυντά.

Συνειμμένως εὐρίσκετε ἐπιταγὴν Δρ. 100 ὑπὲρ τοῦ ἀξιολόγου περιοδικοῦ Σας.

Παρακαλῶ νὰ θεωρήσῃτε τὴν συνδρομὴν ταύτην ὡς ἐτησίαν ὅθεν νὰ μοὶ στέλετε πάντοτε τὴν σχετικὴν ἀπόδειξιν.

*Ὁ ὑμέτερος φίλος
Α. ΡΟΤΣΙΑΔ.*

Ὁ κ. Οὐμβέρτος Βιτέρμπος ἐκ Τεργέστης ἀπέστειλεν ἡμῖν ὅπως αὐθορμήτως τέσσαρας συνδρομὰς μελῶν τῆς οἰκογενείας του.

Εἰς τὴν εὐγενῆ ἀμύλλαν συμμετέσχον κατ' αὐτὰς ὁ Ραββῖνος Σολομῶν Λευὴ καί Μωϋσῆς Ἰσραήλ ἐκ Καίρου οἱ ἀδελφοὶ Μούλλυ ἐξ Ἀλεξανδρείας καί ὁ κ. Μάρκος Βειλέλης ἐκ Πάτρων.

Τοὺς πάντας εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.

Ἐκ τῶν πολλῶν ἐπιστολῶν τὰς ὁποίας ἡ «Ἰσραηλιτικὴ Ἐπιθεώρησις» ἔλαβεν περὶ τῆς ἀξίας τοῦ ἔργου της, δημοσιεύομεν τὰς ἐξῆς περιεκτικὰς ἐπιστολὰς διασήμου ἰσραηλίτου, εἰς θέσιν νὰ κρίνῃ περὶ ἰσραηλιτικοῦ περιοδικοῦ.

Ὁ γράφων εἶναι ὁ Δρ. Ἀλφρέδος Gradenwitz ἐκ Βερολίνου.

.....
«Λαμβάνω ἰσραηλιτικὰς ἐπιθεωρήσεις εἰς τὰς σπουδαιότερας γλώσσας, ἀλλ' ἀφίνοντες κατὰ μέρος τὰ ἑβραϊστὶ συντεταγμένα περιο-

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΣΤΗΡΙΟΥ

ΕΙΡΗΝΗ

«Εἰρήνη ὑμῖν» ἰδοὺ ὁ ἑβραϊκὸς χαιρετισμὸς, ἰδοὺ ὁ ὕψιστος σκοπὸς τοῦ ἑβραϊκοῦ πολιτισμοῦ. Ἄλλ' ἡ Ἁγία Γραφή εἶναι πλήρως περιγραφῶν πολέμου, διότι εἶναι μοιραῖον ἡ εἰρήνη μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων νὰ προσκτᾶται διὰ τοῦ πολέμου.

Ἡ Ἑλλάς σήμερον διὰ τῆς ἀνδρείας τοῦ Μεγάλου αὐτῆς Βασιλέως καί τῆς περινοίας τοῦ πρώτου αὐτοῦ Συμβούλου κ. Ἐλευθερίου Βενιζέλου, γίνεται εἰς τὸ ἐξῆς ἀξιοπρεπὲς στοιχεῖον εἰρήνης ἐν τῇ Ἀνατολῇ καί τῷ Κόσμῳ. Τὰ ἄθλα τοῦ πολέμου θέλουν συνεχίσῃ εἰς τὸ ἐξῆς τὰ ἄθλα ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς ἐκπολιτιστικῆς εἰρηνικῆς δράσεως, ἐν τῇ ὁποίᾳ δὲν θέλουν ὑστερήσῃ πρὸς δόξαν τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος οἱ Ἕλληνες Ἰσραηλῖται, καθὼς δὲν ὑστέρησαν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῶν μαχῶν.

Η «ΙΣΡ. ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ»

ΕΝΘΕΡΜΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

Παντοῦ τοῦ κόσμου εἶναι καθιερωμένη ἡ προπληρωμὴ τῆς συνδρομῆς, καί ἐκεῖ ὅπου τὰς ἐφημερίδας ἢ περιοδικὰ ἐκδίδουν ἐταιρεῖαι με ὑπέρογκα κεφάλαια. Παρ' ἡμῖν ὅπου ἡ ἐκδοσις ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰς θυσίας καί τὸ ἰδανικὸν ἐνὸς ἀτόμου, ἡ προπληρωμὴ εἶναι καί ὅρος ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ διὰ τὴν ἀπόσκοπον ἐκδοσιν τοῦ φύλλου. Ἴδιὰ σήμερον, ἕνεκεν τῆς κρίσεως τῆς ἕνεκεν τοῦ πολέμου, ἡ διαχείρησις τῆς «Ἰσραηλιτικῆς Ἐπιθεωρήσεως» αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην ἀμέσων πόρων. Πρὸς τοῦτο κάμνει ἐκκλησίαν εἰς τοὺς φίλους αὐτῆς ἵνα στείλουν διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς τὴν δεκάδραχμον συνδρομὴν των εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς «Ἰσραηλιτικῆς Ἐπιθεωρήσεως» ὁδὸς Ἀποστόλου Παύλου 39 Ἀθῆνας. Δὲν πιστεύομεν νὰ εἶναι σοβαρὸς λόγος καθυστέρησεως ἢ σημερινῆς κρίσεως ἀπεναντίας, ἡ ὑπάρχουσα κρίσις δὲν εἶναι δίκαιον νὰ ἐπιβαρύνῃ τὴν διαχείρησιν τοῦ φύλλου με τὰ συνολικὰ ἐξόδα τῆς ἐκδόσεως, ἐνῶ ἡ δεκάδραχμος συνδρομὴ δι' ἕνα ἕκαστον συνδρομητὴν εἶναι ἀσήμαντος

Γ. Γ. Παρακαλοῦμεν τόσῳ θερμότερον τοὺς φίλους συνδρομητὰς, καθόσον ἡ «Ἰσρ. Ἐπιθεώρησις» ἐλπίζει νὰ λάβῃ τὰ μέσα ν' ἀντιπροσωπευθῇ εἰς τὸ Συνέδριον τῆς Βιέννης ἵνα περιγράψῃ εἰς τὸ φύλλον τὰ κατ' αὐτό.

Ἐλευθέριον Βενιζέλον

Βουκουρέσιον

Εἰς ὑμᾶς, ἐργάτην δευτέρου σταθμοῦ τῆς Ἑλληνικῆς παλιγγενεσίας, ὁ Ἑλληνικὸς Ἰσραηλιτισμὸς ἐκφράζει τὸν θαυμασμόν του, εὐχόμενος ταχέως νὰ ἴδῃ πραγματοποιούμενον καί τὸν τρίτον καί τελευταῖον σταθμὸν πρὸς δόξαν αἰθίου τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀντιπροσωπεύοντος τὴν ἐλευθερίαν, τὴν ἰσότητά καί τὴν δικαιοσύνην.

REVUE ISRAËLITE

POLITIQUE ET LITTÉRAIRE

ORGANE DES ISRAËLITES DE GRÈCE

PARTIE FRANÇAISE

UNE INTERVIEW
DE M. DRAGOMIS

Notre confrère l'«Indépendant» de Salonique a interviewé S. Ex. Etienne Dragoumis Gouverneur général de la Macédoine sur différentes questions ayant trait à l'avenir de Salonique. Nous détachons de cette importante interview tout ce qui peut intéresser plus particulièrement la communauté israélite. Notons qu'il résulterait des déclarations de Son. Exc. que la Macédoine, même après la prochaine annexion au Royaume, conservera, pour quelque temps encore (peut être jusqu'aux nouvelles élections générales ou au vote de certaines lois) son administration actuelle sous un Gouverneur général.

Quant à Mr. Dragoumis, il est une des personnalités les plus éminentes de l'Hellénisme par sa vaste erudition et sa longue carrière politique sans tache et sans reproche. Grand archéologue Mr Dragoumis a révélé au monde savant plus d'un mystère du domaine archéologique. Son Excellence est un libéral de la grande école moderne de Gambetta et de Clémenceau, dont il a plus d'un point de ressemblance par l'éloquence serrée et élégamment classique, et le caractère rebelle à tout compromis. Dans sa conscience hellénique, Mr. Dragoumis se rattache à la grande époque classique, dans la quelle, (voyez Isocrate dans le Panégyrique) Hellénisme était synonyme de civilisation, et qu'on appelait «hellène» l'homme, aux mœurs douces et à l'esprit cultivé et libéral, plutôt que le descendant d'une race particulière. Mr Dragoumis, j'ai eu l'occasion de le constater à plusieurs reprises, a une sympathie particulière pour la race juive, et lorsqu'il exprime son contentement de voir les habitants de Salonique, dont la majorité est israélite, collaborer à l'œuvre commune d'ordre et de réorganisation, il est profondément

sincère et fidèle à la tradition de sa famille.

En effet, le père de M. Dragoumis qui a écrit l'histoire diplomatique la plus importante de la Renaissance grecque, cite comme l'exemple le plus typique des sympathies universelles que la Revolution grecque s'était gagnées, la partie que les Israélites de l'Allemagne avait prise en faveur du mouvement grec et parle notamment du discours que le grand Rabbin de Westfalie avait prononcé à ce propos au Temple israélite et la souscription des ces mêmes israélites en faveur des combattants hellènes.

Il est hors de doute que, sous le Gouvernatorat de M. Dragoumis, l'Hébraïsme de Salonique verra s'initier ces mesures de garantie pour le bon fonctionnement de cette importante Communauté israélite, avec «le respect du culte et des traditions juives» conformément à la déclaration de M. Vénizélos au «Jewish Chronicle» de Londres. Les mesures que M. Dragoumis appliquera pourront former plus tard l'objet des lois que le Parlement d'Athènes, nous sommes sûrs, s'empresera de voter et qui seront un monument nouveau, devant les peuples civilisés, de la largeur des vues des hommes politiques et du peuple grecs.

M. C.

EXTRAIT DEL'INTERVIEW DE S. E.
MR. DRAGUMIS A L'«INDÉPENDANT»

—L'extention du territoire de la Grèce amènera certes des modifications dans les projets économiques que vous aviez l'intention d'appliquer à Salonique. Quels sont vos divers projets en conformité avec la nouvelle situation créée par les victoires de l'armée hellénique ?

—Mes projets ont pour base le respect de ce qui est un droit acquis. Toutes les modifications que j'introduirai ne con-

cerneront que la forme et rarement le fond. Le respect des mœurs, des coutumes, des privilèges sera mon guide. Les Communautés conserveront leurs droits, et exerceront, bien entendu, leurs privilèges, sous la surveillance du Gouvernement qui aidera les communautés à vivre, sans aucune immixtion dans leurs affaires intérieures. Le même principe guidera le Gouvernement royal au moment où il assumera la direction des affaires de la Macédoine, sans l'intermédiaire d'un Gouverneur général.

Dans l'accomplissement de ma tâche, j'ai trouvé des auxiliaires précieux, dans les comitadgis et dans l'armée bulgare dont les méfaits, dans diverses localités, et particulièrement à Serrès se sont retournés, pour nous, en véritables bienfaits. La conduite des Bulgares, l'incendie de Serrès, les crimes qui y ont été commis, contre tous les éléments, sans distinction, ont scellé la fusion des éléments essentiels : Grecs, musulmans et Israélites. Et cette union qui s'est manifestée récemment à Salonique, de si belle façon, lors de l'arrivée des convois des blessés grecs de la bataille de Kilkitch, nous permettra de nous lancer hardiment dans la voie périlleuse du progrès.

Aux points de vue financier et économique, les projets ou plutôt les avant-projets des services intelligemment dirigés par Mr Cofnas, serviront de guide, à l'avenir, au Gouvernement royal. Pour le moment ce sont pour ainsi dire, des essais de laboratoire et rien de plus, mais ils peuvent servir d'indication pour l'avenir.

Les privilèges
des communautés

—Pouvez-vous nous dire, Excellence si, étant donné le passé de la Grèce, la conduite de son Gouvernement envers les communautés religieuses du royaume, il est permis d'espérer que les diverses communautés qui vivent dans les régions nouvellement conquises, continueront à jouir des privilèges qu'elles avaient acquis sous le régime ottoman ?

—La Grèce, dans le passé n'a jamais touché aux privilèges des communautés. Ce principe a guidé la Grèce lors de l'annexion de la Thessalie. L'exode des musulmans de Thessalie, lors de l'annexion de ce pays par la Grèce, n'est pas dû aux lois grecques, mais bien à la

politique hamidienne qui tendait à faire affluer vers l'Asie Mineure tout l'élément musulman qui ne vivait pas directement sous le sceptre du khalifat. Le ministre Tricoupis et ses successeurs ont suivi, depuis 1883, la même politique de tolérance et ont réglé les questions relatives aux communautés, sur base des droits acquis. Une législation spéciale, inspirée de ce grand principe de tolérance, est encore en vigueur.

La communauté grecque fera exception à la règle générale : toutes ses institutions seront absorbées par le Gouvernement. Des autres communautés, musulmane, israélite, etc. le gouvernement respectera les écoles, les institutions diverses, etc.

Le service militaire

—La question du service militaire des nouveaux éléments acquis à l'hellénisme, est une de celles qui se poseront les premières au Gouvernement central. Croyez-vous que cette question ait déjà été entrevue officieusement, par les cercles compétents, et pensez-vous qu'elle sera solutionnée à l'avantage de ces éléments ?

—Cette question, si capitale qu'elle soit, n'a pu encore être envisagée. Il est encore trop prématuré d'y pénétrer. Cependant, en procédant par analogie, comme pour les privilèges et droits acquis par les communautés, je puis vous dire qu'il est presque certain que cette question ne pourra être résolue qu'à l'avantage des intéressés. Les musulmans de Thessalie ont été exemptés du service militaire parce qu'ils le désiraient. Les musulmans de Crète jouissent de la même faveur et ce n'est qu'en 1914 qu'ils seront incorporés dans les cadres de l'armée. Il suffira que les nouveaux éléments, acquis à l'hellénisme, musulmans ou Israélites, manifestent le désir, pour des raisons particulières, d'être dispensés du service militaire pendant une période de préparation suffisante, 10 ou 15 ans par exemple, pour que le Gouvernement central dépose une loi dans ce sens, sur les bureaux du Parlement, lequel ne saurait manquer de la voter.

(L'indépendant)

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

Κεφάλαιον καταβεβλημένον

Δρχ. 60,000,000

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ :

Ἐν Ἑλλάδι : Ἐν Πειραιεῖ, Πάτρας, Σύρω Καλάμαις, Τριπόλει, Βόλω, Λαρίσση, Ἀργυριῶ καὶ Καρδίτση.

Ἐν Κρήτη : Ἐν Χανίοις, Ἡρακλείω καὶ Ρεθύμω.

Ἐν Τουρκίᾳ : Ἐν Κων(πόλει, (Ἐποκατάστημα ἐν Γαλατῆ μετὰ Πρακτορείου ἐν Σταμπούλ), Ἄμισῶ. Τραπεζοῦντι, Κερασοῦντι, Πάφρᾳ, Σιύρνη, Χίω, Μερσίνη, Ἀδάνοις, Ταρσῶ, Θεσσαλονίκῃ, Σέρραις, Καβάλλα, Ἐάνθη, Δεσφαγᾶς καὶ Ἰωνίνιοις.

Ἐν Αἰγύπτῳ : Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ (μετὰ παραρτήματος ἐν τῇ συνοικίᾳ Midan), Κοῖρω (μετὰ παραρτήματος ἐν τῇ συνοικίᾳ Mousky), Ζαγαζικίω, Μανσουρά, Μιτ-Γκᾶμερ, Τάντα καὶ Μπενί-Σουέφ.

Ἐν Λονδίνω, (No. 22 Fenchurch Street), ἐν Ἀμβούργῳ (Domhof, Mönckebergstrasse 18), ἐν Λευμηδῶ (Κύπρου), ἐν Λιμνί-Βαθέος (Σάμου), ἐν Χαρτοῦμ καὶ ἐν Λιμνί-Σουδάν (Σουδάν).

Διοικητικὸν Συμβούλιον

Σ. Φραγκιάδης, Πρόεδρος, Ἰω. Μπότασης, Ἀντιπρόεδρος. Κ. Βεροῦγκ Ε. Ἐμπεϊρῆκος, Ε. Εὐγενίδης, Δ. Ζαρίφης, Ι. Ἡλιάσκος, Δ. Ν. Ἡλιόπουλος, Ζ. Κ. Μάτσας, Ἐμμ. Α. Μπενάκης, Βαρῶνος Δε Νεφλιζ, Ἐμμ. Ροδοκανάκης, Μαρκήσιος Δε Ρεβερωῶ, Μιχ, Σαλβάγος Διον. Στεφάνου.

Ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς
Z. K. Μάτσας

Διεύθυνσις Τηλεγραφικῆ

Ἀθηναϊκὴ Athenocles

Ἡ Τράπεζα Ἀθηνῶν ἐκτελεῖ πᾶσαν τραπεζικὴν ἔργασίαν, ἥτοι : Προεξοφλήσεις ἐμπορικῶν γραμματιῶν καὶ συναλλαγματικῶν Προκαταβολὰς ἐπὶ χρεωγράφων καὶ ἐμπορευμάτων, Εἰσπράξεις τοκομεριδίων, παντὸς εἴδους χρεωγράφων, φορτωτικῶν, συναλλαγματικῶν, γραμματιῶν ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ. Ἐκτελεῖ χρηματιστικὰς ἐντολάς, Ἐκδίδει ἐπιταγὰς, πιστωτικὰς ἐπιστολάς καὶ τηλεγραφικὰς, ἐντολάς πληρωμῶν ἐν τε τῶ ἐσωτερικῶ καὶ τῶ ἐξωτερικῶ, Ἀνοίγει κρέχοντας λ)σμούς ἡγγυημένους, Δέχεται κραθεῖσαι χρεωγράφων πρὸς φύλαξιν ἀντὶ ἐλαχίστων δικαιωμάτων καὶ ἐνοικιάζει διαμερίσματα χρηματοκιβωτίων διαφόρων διαστάσεων ὑπὸ ὄρους λίαν εὐνοϊκοῦς διὰ καινόν.

BANQUE D'ATHÈNES

SOCIÉTÉ ANONYME

Capital entièrement versé dr. 60,000,000

Réserves dr. 10,480,000

SIEGE SOCIAL : ATHENES

SUCCURSALES :

En Grèce: Le Pirée, Patras, Syra, Calamata, Tripolitsa, Volo et Larissa, Agrinion et Carditsa.

En Crète: La Canée, Gandie et Retymno.

En Turquie : Constantinople (Succursale à Galata avec Agence à Stamboul), Samsoun, Trébizonde, Kérassunde, Bafra, Smyrne, Chio, Mersine, Adana, Tarsous, Salonique, Serrès, Cavalla, Xanthi, Dé-déagatch et Jannina.

En Egypte : Alexandrie (avec bureau-annexe dans le quartier Midan), Le Caire (avec bureau annexe dans le quartier du Mousky), Zagazig, Mansourah, Mit-Hamr, Tantah et Beni-Souef.

A Londres: (No 22 Fenchurch street), à **Hambourg** Domhof, Möncke-pergstrasse 18), à **Limassol** (Chypre), à **Port-Bathy** (Samos) et à **Khartoum** et à **Port-Soudan** (Soudan).

Balance au 18)31 Mars 1913

ACTIF

DISPONIBILITES :		
Expécès en Caisse et dans les Banq.	11604636.73	Drs.
Dans les banques en Europe et traites sur l'Etranger	7715622.—	19320258.73
Portefeuille-Escomptes et Avances s/effets		17961760.58
AVANCES SUR GARANTIES :		
par titres	5805.1998.38	
» marchandises et autres garanties	68956233.73	
» premières hypothèques	9481135.41	138492427.52
Comptes courants débiteurs		19400996.33
Rentes, Fonds d'Etats Obligat.	17667429.48	
Portefeuille-Titres et coupons	8958544.48	26625973.96
Participations financières		2539950.05
Immeubles		7544092.40
Mobilier, installations, coffres-forts etc.		1297228.94
		Dr. 231182088.51

PASSIF

		Drs.
Capital entièrement versé		60000000.—
Comptes de dépôts a vue	Dr. 25807509.71	
» » a échéance »	46884533.07	
» » de long. »	27106432.64	
Caisse d'épargne »	14039116.73	113837592.15
Comptes courants créditeurs		24479959.48
Comptes à l'Etranger		27089363.—
Comptes provisoires et divers		5775173.88
		Dr. 231182088.51

Le Directeur Général
Z. C. MATSAS

L'Inspecteur Général

Ph. E. Economou

53

PALACE-HOTEL ATHÈNES

1913

ADMINISTRATION & RÉDACTION :

Paris, 19, rue des Saints-Pères (VIe arrond^t)

DÉPOT A ROME : 23, PLACE DE LA MINERVE

Les manuscrits non insérés ne sont pas rendus

ANNONCES

AUX BUREAUX DU JOURNAL

19, rue des Saints-Pères

ET SOCIÉTÉ DE PUBLICITÉ RELIGIEUSE

6, place de la Bourse

TÉLÉPHONE 751-55

Mais, sur ces 5.638.000 habitants, plus de la moitié, soit 2.926.407, sont des immigrants, parmi lesquels on compte 1.014.408 Allemands. Ceux-ci forment donc le cinquième de la totalité des habitants.

A Chicago, la principale ville de l'Illinois, la grande métropole du centre des Etats-Unis, on compte 563.708 Allemands sur 2.572.835 habitants.

CERCAMON.

La Liberté de la Charité

Conférence de M. de Lamarzelle

M. de Lamarzelle, l'éminent sénateur du Morbihan, a prononcé hier soir, à la séance d'ouverture du 32e congrès annuel de la Société d'Economie sociale, un de ses plus éloquents discours pour défendre la liberté de la bienfaisance et des fondations charitables.

Singulier titre, dit tout d'abord l'orateur. Se peut-il que la charité ne soit pas libre? Dans quel pays de sauvages aurait-on une pareille conception? Il en est ainsi pourtant et ce congrès ne fera que montrer quelles sont en France les entraves de plus en plus nombreuses apportées à l'exercice de la charité.

Actuellement, loin d'avoir la liberté complète de se dévouer, il est impossible de sauvegarder d'une façon sûre de la spoliation toute œuvre que l'on veut créer et dont on veut surtout assurer la durée.

Ainsi, un de ses amis, sans enfants, voulant perpétuer son grand nom dans une œuvre charitable où il voulait employer sa grande fortune, demanda conseil à l'orateur: ni celui-ci, ni le congrès des jurisconsultes catholiques ne purent lui donner une sécurité, et l'œuvre ne se fonda pas.

Et combien d'autres qui l'auraient imité et auraient fait boule de neige en sont restés là! Si depuis cent ans on avait eu la liberté de fondation, l'initiative privée aurait pourvu à presque tous les besoins que l'on veut nous forcer à satisfaire obligatoirement.

Et pourtant l'Etat ne peut pas y pourvoir: depuis vingt ans ses dépenses ont augmenté de deux milliards; son budget arrive au sixième milliard; il a un déficit de cinq cent millions, il doit faire un milliard d'emprunt, et ne peut plus « taper » sur sa meilleure ressource, les droits successoraux, qui ont atteint leur maximum.

Cela ne l'empêche pas d'ailleurs de s'attaquer aux œuvres existantes et de quelle façon odieuse parfois!

Ainsi, le jour où on voulut soigner les lépreux de Madagascar, on y put facilement trouver pour cela les sœurs franciscaines de Marie. Elles ne réclamèrent qu'un billet d'aller, car la maladie était fatale et on ne pouvait songer au retour!

Elles retournèrent pourtant, car un gouverneur aux fermes principes anticléricaux ne put supporter des religieuses dans son île. Et les lépreux? Bah! ils reçoivent leur nourriture au bout d'un perche! Comment voulez-vous que des mères de famille aillent ainsi se pourrir vivantes!

En France, il est d'autres œuvres particulièrement intéressantes qui ne laissent pas dormir les sectaires: ce sont les orphelinats, où de malheureux abandonnés dans la vie sont logés, nourris, vêtus, instruits, formés à un métier, et aimés maternellement.

Il faut les atteindre et pour cela leur imposer une surveillance permettant aux inspecteurs d'y pénétrer de jour et de nuit comme dans les mauvais lieux. Or, jusqu'à présent, sur cinquante mille enfants surveillés, on n'a relevé que soixante-douze contraventions sans importance.

Enfin, le moyen le plus sûr de ruiner les orphelinats sera celui, d'apparence humanitaire, qui les forcera à donner un pécule à l'enfant lors de son départ. On ne veut pas voir que l'enfant coûte au lieu de rapporter, et que, dans la vie ordinaire, l'apprentissage se paye.

Sur 300 orphelinats de filles, 23 p. 100 peuvent se conformer à l'obligation du pécule, 40 p. 100 espèrent y arriver en recourant encore à la charité, et 35 p. 100 seront absolument incapables d'y faire face.

Donc, 60 p. 100 au moins de ces pauvres filles seront jetées à la rue et réduites au vagabondage. Comme dit d'Haussonville: « Vous faites la charité, mais comme vous ne pouvez pas la faire assez, je vous interdis de la faire! »

Si le gouvernement veut ainsi fermer des établissements si utiles aux pauvres, bien qu'il soit incapable de les remplacer, il veut aussi, à l'avenir, empêcher toute fondation nouvelle.

En effet, le projet primitif — il est vrai, on l'a un peu modifié — portait que, pour qu'une œuvre pût être fondée, il fallait que, dans les huit jours après la déclaration, ses fondateurs fissent connaître les conditions d'organisation et les ressources de l'œuvre.

Voyez-vous tous les fondateurs des œuvres actuellement les plus prospères, saint Vincent de Paul, qui n'avait guère que son cœur, la fondatrice de l'œuvre de la Sainte-Famille, qui n'avait guère que son appartement, en train d'exposer à un bureaucrate méprisant leur organisation et leurs ressources? Et pourtant, actuellement, le fisc lui-même tire des Petites-Sœurs des Pauvres un argent qui souille le Trésor public.

Et sainte Thérèse, qui, ayant recueilli 3 ducats, disait: « Dieu, 3 ducats et Thérèse, vous verrez ce que ça fera! » Et qui le prouvait? Elle aurait passé en police correctionnelle!

L'Etat a-t-il d'ailleurs le droit de s'occuper de ces questions? Non, car si on ne peut approuver le système purement individualiste où l'Etat « laisse faire » en assurant seulement la sécurité, on peut encore moins se rallier à la thèse allemande du « tout faire », où l'Etat s'occupe de tout, gouverne tout et absorbe tout. L'un aboutit à l'anarchie, à l'oppression du faible; l'autre, à l'étatisme, à la suppression de l'initiative individuelle, et partant à la diminution de la valeur sociale.

Il vaut mieux le principe de l'« aider-

faire ». L'Etat doit s'intéresser à tout ce qui peut aboutir au bien-être social, mais il doit laisser réaliser par l'initiative des individus et des associations le plus de bien possible : il doit les laisser agir, les aider, s'il le faut, mais non se substituer à elles. Son rôle est supplétif, et ce régime peut s'appeler celui de « la liberté subsidiée », si bien pratiqué en Belgique.

Or, ce n'est pas à ce système que l'on veut nous mener : le projet primitif le montre bien, et si on l'a atténué, c'est tout simplement parce qu'on veut procéder par étapes, par petits paquets, comme on a déjà fait pour les Congrégations.

On n'est pas en mesure, en effet, d'aller aussi vite qu'on le voudrait, et on ne veut pas trop révolter l'opinion publique.

Mais l'esprit de ses auteurs est facile à reconnaître. De lui on peut dire ce que, dès 1901, M. Bruyère, membre du Conseil supérieur de l'Assistance publique, disait des projets sur l'inspection proposés par le ministre de l'Intérieur : « C'est le cheval de Troie introduit dans la bienfaisance privée. »

Le but final, bien qu'inavoué, c'est bien la suppression de cette bienfaisance, son absorption par l'Etat : alors les individus ne feront plus le bien par eux-mêmes : ils le feront par l'impôt, et ce sera le triomphe, non plus de la charité chrétienne, mais d'une « solidarité » humanitariste et électorale.

Les secours provenant du contribuable seraient mécaniquement distribués par des fonctionnaires, de simples salariés, accomplissant ce travail comme un autre. En répandant cet argent brutal, on ne veut plus que la volonté, le cœur, l'amour, pour tout dire, y participe.

Or, c'est la merveille du christianisme ; il veut que nous aimions les petits, les faibles, les malades, les infirmes, nos frères inférieurs, surtout les plus répugnants. Et c'est ce que comprenait bien Pétrone qui, séduit par la nouvelle doctrine, ne se décidait pourtant pas : « Comment pourrai-je aimer mes étuvistes égyptiens, mes porteurs bythiniens, et mon prochain de Suburre, moi qui suis habitué à l'odeur des violettes et des lys ! »

Et c'est ce que comprenait aussi le Cid Campéador quand, se promenant sous les dieux resplendissants d'Andalousie, il vit se transfigurer le regard d'un lépreux, qui ne ressentait plus autant son abjection parce qu'il lui avait tendu sa main gantée de fer. Et alors, pour que le bonheur fût complet,

Il arracha son gant et lui donna la main !

Non, supprimer la liberté de la charité, ce serait arracher le cœur de la France, — et la France ne laissera jamais arracher son cœur !

Des applaudissements répétés ont accueilli le beau discours de M. de Lamarzelle, qui a été très vivement félicité

A LA CHAMBRE

(Suite de la séance du 26 mai.)

Reprise de la « Défense laïque »

La Chambre a donc repris, hier, la discussion des projets dits de « défense laïque », qui tendent à restreindre un peu plus encore la liberté d'enseignement. En vain M. Aynard s'opposa-t-il à la déclaration d'« urgence ». Le président du Conseil, M. Barthou, fit connaître que le gouvernement demandait l'urgence. On passa donc à la discussion des articles.

M. Jules Roche monta à la tribune pour défendre le contre-projet que voici :

Article unique. — L'enseignement est libre. Les citoyens ont le droit de former des établissements particuliers d'éducation et d'instruction, ainsi que des sociétés libres pour concourir aux progrès de la science, des lettres et des arts.

Il est nécessaire, fait observer le député de l'Ardèche, de trancher la question de principe, la question que pose le contre-projet : celle de la liberté d'enseignement.

L'Etat semble entrer de plus en plus dans une voie contraire. Il s'inspire du droit régalien, alors que la Convention a consacré, par la loi de nivôse an II, la pleine liberté de l'enseignement.

C'est de cette loi que s'inspire le contre-projet.

M. Jules Roche, très fatigué par l'intolérable chaleur qui règne dans la salle des séances, est pris d'une indisposition qui, après une courte suspension de séance, se prolonge. Dans ces conditions, la discussion est renvoyée.

M. Jules Roche, après avoir reçu des soins, a été reconduit à son domicile. Dans la soirée, il était complètement rétabli.

Cet après-midi, les crédits militaires.

AU SENAT

(Suite de la séance du 26 mai.)

Notre Politique extérieure

A l'occasion du budget des colonies, M. Henry Bérenger a appelé l'attention du gouvernement sur la nécessité d'aménager les ports français des Antilles et de l'océan Pacifique, en vue de l'ouverture du canal de Panama. M. Morel reconnaît que l'ouverture du nouveau canal devant déplacer les courants économiques, la France ne saurait se désintéresser de ses possessions d'outre-mer.

Les chapitres du budget des colonies furent adoptés après des observations d'ordre général et on passa au budget des affaires étrangères.

M. Gaudin de Villaine en prit prétexte pour solliciter du gouvernement des explications sur ce que l'Entente cordiale avec l'Angleterre représente comme accord militaire. L'orateur critique l'attitude de notre diplomatie au cours des incidents balkaniques ; il estime que notre politique extérieure est devenue trop modeste et il regrette que nous abandonnions notre influence catholique en Orient.

Dans une interruption, M. Paul Doumer, rapporteur du budget des affaires étrangères, déclare « qu'un fait ressort de la dernière crise : c'est la solidité de notre entente. »

Le ministre des affaires étrangères déclare d'abord qu'il publiera tous les documents relatifs aux derniers événements extérieurs.

En ce qui concerne l'expansion de notre influence en Orient, M. Pichon dit que tout en ayant une grande sympathie pour la mission laïque, il ne saurait renoncer aux moyens d'action que lui procurent les œuvres catholiques.

Parlant des affaires d'Orient, le ministre dit qu'on peut affirmer qu'il n'en résultera pas de conflit international. Et, après avoir renouvelé les déclarations déjà faites à la Chambre, il ajoute :

M. Pichon. — Les préliminaires de la paix soulèvent des difficultés réduites aujourd'hui aux objections de la Grèce.

La délimitation méridionale de l'Albanie met en opposition la Grèce et l'Italie. Nous nous efforcerons de concilier ce qu'il y a de nous dans les deux points de vue opposés.

Des difficultés graves existent encore entre

THE FINANCIAL TIMES, Thursday, 31st October, 1912.

in the form of ready-made tariffs.

CRETE'S NEW GOVERNOR.

EX-PRIME MINISTER AND MINISTER
OF FINANCE OF GREECE.

CHARACTER SKETCH OF M. STEPHANOS
DRAGOUMIS.

[BY PERCY F. MARTIN, F.R.G.S.]

Declaring that "he would ne'er consent" to again enter the political arena, M. Stephanos Dragoumis has now consented. And his return to the official world after an absence of but a few years is an excellent thing for Greece, and even a better for Crete. There are few men who are better known, and none who are more deeply esteemed in the Kingdom of Hellas than Stephanos Dragoumis, who is of Macedonian descent, and one of the most distinguished of living Greeks. In March of 1905 he was elected at the head of the poll at Attica, becoming Prime Minister and Minister of Finance in January of 1910 and resigning his position in October of the same year. M. Dragoumis's programme was one of reconciliation between the Army (that is to say, the now defunct Military League) and the Royal Family, as well as between the different political parties. The pacific work commenced by M. Dragoumis has since been taken up and carried to a pre-eminently successful completion by his successor in office, M. Vénizélos, and to-day the relations existing between the Royal House and the Army are of the very best description, while the confidence placed by both M. Dragoumis and M. Vénizélos in the military capacity and the administrative ability of the Crown Prince Constantine has been abundantly justified by the results of his leadership of the Greek troops within the past few days.

The aims of M. Dragoumis have always been general reform and a revision of the Constitution. Here, again, he has seen his objects carried into effect by his successor, M. Vénizélos. Since the latter has been in office he has revised the whole Constitution; he has transferred the responsibility for gratuitous primary education from the local and mostly incompetent authorities to the State; he has created a Council of State charged with the double duties of acting as a consultative body and assisting in drafting bills for presentation to the Chamber, and he has completed a long list of other useful and timely measures by facilitating future revision of the non-fundamental provisions of the Constitution after ten years.

M. Dragoumis was responsible for the initiation of some, at least, of this work; for he was successful in forming a Parliament consisting of double the number of deputies. In 1907-8 M. Dragoumis, while a simple deputy, and independent of any political party, succeeded in effecting a land settling scheme, by means of which numerous poor but industrious families were granted Government lands for agricultural purposes, an excellent enterprise, in which also Greek refugees from Bulgaria, who had poured into the kingdom after the deplorable events of 1906 in Bulgaria and Eastern Roumelia, were permitted to participate.

M. Stephanos Dragoumis had retired—as he assured me in a recent interview—"permanently" from the political arena, and had intended to devote himself to literary work alone. But the call of his friend and admirer, M. Vénizélos, who is too broad-minded a man not to avail himself of the best administrative ability which the country contains, independent of party or political bias, has found M. Dragoumis ready to forsake his comfortable leisure and well-earned rest to again take up the reins of government. And the position which he has accepted is no sinecure, calling as it does for the exhibition of much patience and resolution, for the exercise of the "fortiter in re," even more perhaps than the "suaviter in modo"; the Cretans are a wayward and a stiff-necked, even if they are a brave and a lovable, people. M. Dragoumis' mission is destined to prove at least as onerous a one as it was found to be by his predecessors in office, Prince George of Greece, who was the first High Commissioner of the island, from 1898 to 1904, and M. Alexandre T. A. Zaïmes, who occupied the post with some distinction from 1906 till 1911.

If the protecting Powers will but consent to the Cretans managing in future their own affairs, under the capable administration of their new Governor-General, all will be well with them. But will they?

year, but the working expenses have, as usual, and under the circumstances which I explained to you last year, been heavy. The net revenue, excluding the expenditure in England and the interest on stores, is something over £165,000, or about £42,000 better than at this time last year. The receipts from the Bragançina Railway amount to a little over £3,000, and the interest derived from the company's investments is nearly £24,000. We have, as usual, had to provide for a depreciation in our securities, but after making that provision, and including the sum brought forward from last half-year, we have £435,000 available for distribution, and we propose to pay the usual dividends and to carry forward a little over £200,000 to the second half of the present year. You will find the usual certificates from the company's locomotive superintendent and the resident engineer that our property has been maintained in good working order. I think it right to add that the accounts have been audited monthly by a professional accountant in San Paulo, and that system will be continued for the future. You will recollect that this matter has been more than once mentioned at these meetings, and it is now on a permanent footing. As you will observe, there has been a certain decrease in traffic of about £31,000. This may be attributed in large part to dock strikes at Santos, and the coffee crop of the present year is not a very large one. I do not think the decrease which I have mentioned need cause much apprehension, and I am not without hope that it may, at least to some extent, be made good before the close of the current half-year. The actual number of bags of coffee which we have carried up to the present time is 4,831,000, as compared with 6,026,000 of the corresponding half-year.

ROLLING STOCK EXPENDITURE.

We have had considerable expenditure during the half-year for rolling stock. The increase has been required to overtake the increasing volume of traffic which we have had up to the present time, and which, by an intelligent anticipation of events before they actually occur, we are expecting in the future. I ought to add that it is a satisfactory feature that there has been a very considerable increase in our local traffic during the half-year under our consideration. We are adding to our stock of both open and covered bogie wagons and cattle wagons and passenger carriages, and we are putting on the line for the first time three dining-cars, and we are also increasing the number of locomotives by half-a-dozen. You will recollect that at the last half-yearly meeting I told you we had had a communication from San Paulo on the subject of our old inclines and of the necessity of increasing their capacity, and that the matter was receiving our attention. We had sent out a competent engineer to go into the matter on the spot and to give us a special report, but at that time we had not received the result of his visit. It was presented to us in the course of the summer, and, as a Board, we have gone very carefully into the matter under the advice of our consulting engineers. Drawing and working plans are being prepared, and before long we shall be in a position to decide upon a policy which it is necessary for us to pursue. I am sure that beyond all question considerable expenditure will be necessary, and that the shareholders will agree with me that, having regard to all the circumstances in which we are placed, it will never do for us to fail in our duty to the community whom we serve and whose best interests must be of paramount consideration.

THE PROSPECTS OF OPPOSITION.

You will probably expect me to say something as to the various statements which have, during recent weeks, appeared in the Press regarding the prospects of another line being built to Santos, and if you will bear with me for a few minutes I will go somewhat fully into the position of matters, because there seems to be a good deal of misunderstanding in the minds of those who have written on the subject and who have sent communications to the office of the company. I call your attention to the map which is on the wall behind me, and if you will follow my remarks by reference to that map I think I can make the position perfectly clear. You all know that our railway starts from Santos, that its other terminus is at Jundiáhy, and that it is a broad gauge line. At present our line is the only one from Santos into the State of San Paulo. The Paulista Railway joins our terminus at Jundiáhy and is also a broad gauge line, the same as our own. The Mogyana joins the Paulista at Campinas and is a narrow gauge line. The Sorocabana line joins us at San Paulo and is also a narrow gauge line. Freight brought by the Mogyana is transferred on to the Paulista Railway at Campinas and that of the Sorocabana on to our line at San Paulo. In our company's original concession, granted in 1856, we have

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Ο Κ. Σ. ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ

Ο νέος Διοικητής τῆς Μακεδο-
νίας κ. Στ. Δραγούμης ποῖπει νὰ
ὁμολογηθῆ, ὅτι θάινει ὁσημέρα
ἀπὸ ἐπιτυχίας εἰς ἐπιτυχίαν καὶ
ἀπὸ θριάμβου εἰς θρίαμβον. Αἱ
μέχρι τοῦδε ἐνέργειαι τοῦ ἐπικρο-
τοῦνται παρ' ὅλων διότι εἶνε ἀ-
πόρροια τῆς πεφωτισμένης του
ἀντιλήψεως καὶ τοῦ βαθυτάτου πό-
νου τὸν ὁποῖο αἰσθάνεται πρὸς
τὴν χώραν τῆς ὁποίας εἶνε θρέμμα
καὶ γέννημα καὶ τῆς ὁποίας νύ-
τύχησε νὰ γαχθῆ ὁ ἄγρουπος
φρουρὸς εἰς δευγμάς τόσῳ κρισί-
μοις.

Ο κ. Δραγούμης κτίτοι συνέπε-
σε νὰ ἀναλάβῃ τὰ βαρῆα καθήκον-
τά του ἐν ἡμέραις καθ' αἷς ἐξερ-
ράγησαν τὰ σοβαρώτερα τῶν γε-
γονότων, ἔδειξε μοναδικὴν θέ-
λησιν εὐστροφίαν πνεύματος καὶ
ἀντοχὴν ὑπεράνθρωπον παρ' ὅλον
τὸ βαθύ αὐτοῦ γῆρας. Ο νέος ἑ-
οικητὴς ἀφοσιώθη εἰς τὰ ἔργα
του ὀλοψύχως καὶ καταβιάλλει
πᾶσιν προστάθειαν ὅπως δικτι-
ώσῃ τὰς προαετίας τοῦ μάνου τῆς
καυθερνήσεως ἥτις τὸν περιέβαλλε
διὰ τοιαύτης τιμῆς ἀλλὰ καὶ ὅλων
τῶν κατοίκων τῆς Μακεδονίας οἵ-
τι εἰς ὡς γνωστὸν ἀποβλέπουσιν πρὸς
αὐτὸν ὡς πρὸς πατέρα φιλόστοργ-
γον καὶ ὡς πρὸς δικτητὴν ἔχοντα
πλήρη τὴν ἀντίληψιν τῆς μεγάλης
ἀπεριτολῆς του. Τὸ «Ἐμπρός»
ἀεμνύνεται διότι διερμηνεύει τὴν
περὶ τοῦ κ. Δραγούμης ἀγαθὴν ἐν-
τύπωσιν πάντων. Εὐελπιστεῖ δὲ
ὅτι θὰ εὐρεθῆ εἰς τὴν εὐχάριστον
θέσιν ὅπως ἐξάρη λίαν τυχέως καὶ
ἄλλα: του πράξεις μελλούσας νὰ
ἀποβῶσι ἐπ' ἀγαθῶ τοῦ τόπου οὐ-
τινος ἀνέλθῃε τὰ ἡνία.

νην ἢ τάλαινα μήτηρ.

ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΟΙ ΕΘΕΛΟΝ

Ἀνεφαστο: ὁ ἐνθουσιασμός ὅστις λαβε τὸς μουσουλμάνους εὐθύ: ὡ τὴν πρώτην εἰδῆσιν τῆς πειρηνουῦς ληνικοῦ στρατοῦ νίκης.

Ἐκ τῶν ἀφρωων χωρίω τῆς πόλεως πλείστοι ἐξ αὐτῶν ἐγκτελέψην τὰς ἀρετων καὶ κατετάχθησαν ἠθελονταί μ σκοπὸν νὰ πολεμήτουν παρὰ τὸ πλευρ ἡρώων μας μετὰ τῆς αὐτῆς ὀουητ καὶ τοῦ αὐτοῦ μένους. Ἄν ὁ Β χήπ λοβε το ξίφος τοῦ Ἐ ληνος ἄξω λατικ τὸν χάρτην τοῦ ἐπιταλείου, εἶποι. μόνο πλον ἔλαβον, εἶπαιμοι μόνον το αἶμα τ χύτουν.

Με τὸν εἰλικρινῆ ἐνθουσιασμόν τω τὴν ἐγνωσμένην γεναιοσύνη κα ἀσεβία καὶ ἐμ μουσουλμάνοι ἠθελονταί θὰ ἔχουν ὡμα εἰς μερικὰ φύλλα τῆς δαφνης, ἢ στίψη τον στρατον μας.

ΓΑΜΟΙ

Μετ' εὐχαριστήσεως πληροφοροῦμεθα παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἔβαν τρέχοντος σθησαν ἐν στενοιάτῳ οἰκογενειακῷ κύκλῳ μοι τοῦ ἀγαπητοῦ ἡμῶν φίλου κ. Ἄθανά Ζλαϊάνου μετὰ τῆς Ἀδος Διλη Βουλγαρο

Ἡ ὨΡΑΙΑ ΕΛΛΑΣ

Ἐθουσιασμός πλήρης κυριαρχ τὴν κοινότητα μας διὰ τὴν πρω καθαρὸτητα τοῦ ἀπιστράπτουτο φενείου μας ἢ α' Ὠραία Ἑλλάς.

Ὅλα καθρὰ, ὄλα ἀστράπτου λα λάμποντα. Προθυμία, περιπ πλοῦτος ἐκλεκτῶν μεζεδων. Μ τὴν α' Ὠραία Ἑλλάδα καὶ ὁ ιδιότροπος δὲν εὕρισκει ἀφορμὴν πόνων.

ραν καὶ ἀνεκοψε τὸν ὄρομον της ὑπ' ἀκολουθεῖ.

ΣΩΘΗΤΕ - ΑΝΙΑΤΟ